

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ (Β' ΘΕΣΣΑΛ. Β' 15)

«Οὐκ ἀρνησόμεθά σε φίλη Ὁρθοδοξία...»

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1928

Διμηνιαῖον Δημοσιογραφικόν Ὑργανον
τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος
Περίοδος Γ' ἔτος 56ο Τεῦχος 938
Ἰανουάριος - Φεβρουάριος 2006

Ἰδρυτής:

Ἀνδρέας Βαπορίδης
(† 1976)

Ἐκδότης:

Ἡ Α.Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος
κ.κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Β'

Διευθυντής:

† Ὁ Μαραθῶνος Φώτιος

Συντακτική ἐπιτροπή:

† Ὁ Πειραιῶς καί Σαλαμῖνος Γερόντιος
† Ὁ Ἀττικῆς καί Βοιωτίας Χρυσόστομος
† Ἀρχιμ. Γρηγόριος Ταυλάριος
† Πρεσβ. Μιχαήλ Κωνσταντινίδης

Ὑπεύθυνος Συνδρομῶν - Ἐμβασμάτων

Κατσαγώνης Κωνσταντῖνος
Κάνιγγος 32, Τ.Κ. 106 82, ΑΘΗΝΑΙ

Συνδρομαί:

Ἑσωτερικοῦ ἐτησίᾳ 10 εὐρώ
Ἑξωτερικοῦ 15 \$ Η.Π.Α.

Τιμή φύλλου 1 εὐρώ

Ἰδιοκτησία - Κεντρικὴ Διάθεσις:

«ΓΕΝΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ»

Ὁδός Κάνιγγος, 32, Τ.Κ. 106 82, ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ.: 210 38 28 280 - Fax: 210 38 47 365
www.ecclesiagoc.gr e-mail: goc@otenet.gr

Θίκων Ἑξαφύλλου:

Κύνθεσις φωτογραφιῶν ἐκ τοῦ ἑορτασμοῦ
τῶν Ἀγίων Θεοφανείων, Πειραιεύς 2006.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εἰς πολλά ἔτη Δέσποτα.....	3
Ὁ μεγαλοπρεπὴς ἑορτασμός τῶν Θεοφανείων	4-7
Ἡ Φωνὴ τῶν Πατέρων.....	8
Ἡμερολογιακῶν παραλειπόμενα	9-13
Ἡ φωνὴ ἀπὸ τὰ παλαιά.....	14-15
Ὁ Τίμιος καί ζωοποιός Σταυρός.....	16-17
Μικρά καί οὐσιώδη.....	18-20
Ἐκδημίαι ἱερέων	19
Τὴν Διακονίαν σου πληροφόρησον.....	21-23

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΔΑΧΗ

«Εἷς Κύριος, μία πίστις, ἓν βά-
πτισμα· εἷς Θεός καί πατήρ πάν-
των, ὁ ἐπὶ πάντων, καί διὰ πάν-
των, καί ἐν πᾶσιν ἡμῖν».

(Ἑφ.σ. δ' 5-6)

Εἰς πολλά ἔτη Δέσποτα

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος τῶν Γ.Ο.Χ. κ. Χρυσόστομος Β', εἰς τὰς 15/28 Ἰανουαρίου ἐ.ἔ. συνεπλήρωσε εἴκοσι ἔτη εἰς τό πηδάλιον τῆς μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν. Τὴν ἡμέραν ταύτην, ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν εἰς τό Καθολικόν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παναχράντου Μεγάρων καὶ ἐδέχθη τὰς εὐχὰς τῶν Ἀρχιερέων καὶ Ἱερέων, οἱ ὅποιοι μετέβησαν εἰς τὴν Μονὴν διὰ νά εὐχηθοῦν εἰς αὐτόν τὰ προσήκοντα.

Κατὰ τὴν μέχρι τώρα ποιμαντορίαν του ἐπετεύχθη ἡ πολυπόθητος κάθαρσις τοῦ ἱεροῦ κλήρου ἀπὸ ξένα καὶ ἐπείσασκτα στοιχεῖα, τὰ ὅποια εἶχον εἰσχωρήσει εἰς τὸν ἱερόν ἀγῶνα τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ ἀνενεώθη τό σῶμα τῆς ἱεραρχίας διὰ νέων ἐπισκοπικῶν χειροτονιῶν κατὰ τὰ ἔτη 1998, 1999 καὶ 2000. Κατεδικάσθη Συνοδικῶς ἡ Μασονία (ἐν ἔτει 1988) καὶ ὁ Οἰκουμενισμός (ἐν ἔτει 1998) καὶ συνεκλήθη τό Δ' Πανελλήνιον Ἱερατικόν Συνέδριον (τῷ 2003) ἔπειτα ἀπὸ 45 περὶπου ἔτη.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος εἶναι ὁ πρῶτος Προκαθήμενος τῆς Ἐκκλησίας μας ὁ ὅποιος ἔγινε δεκτός ἀπὸ τὸν ἀνώτατον Ἀρχοντα τῆς χώρας τὴν 8-6-1998, καὶ εἶναι ἐπίσης ὁ πρῶτος Ἀρχιεπίσκοπος τῶν Γ.Ο.Χ. Προκαθήμενος πού μετὰ τὴν ἡμερολογιακὴ καινοτομία καθηγίασε Ἁγιον Μῦρον (Μεγάλη Πέμπτη 2001). Κατὰ τὴν εἰκοσαετὴ παραμονὴν του εἰς τό πηδάλιον τῆς Ἐκκλησίας, ἐπεσκέφθη δὶς τὴν Ἀμερικὴν διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς Ἐκκλησίας μας, ἐχειροτόνησε πλέον τῶν εἴκοσι ἱερέων καὶ καθιέρωσε περὶ τοὺς δεκαπέντε Ἱεροὺς Ναοὺς.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας», διερμηνεύουσα τὰ ἐγκάρδια αἰσθήματα παντός τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, εὐχεται καὶ δέεται πρὸς τὸν Παντεπίσκοπον Κύριον: Χρυσοστόμου τοῦ Μακαριωτάτου καὶ Θεοπροβλήτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος πολλὰ τὰ ἔτη.

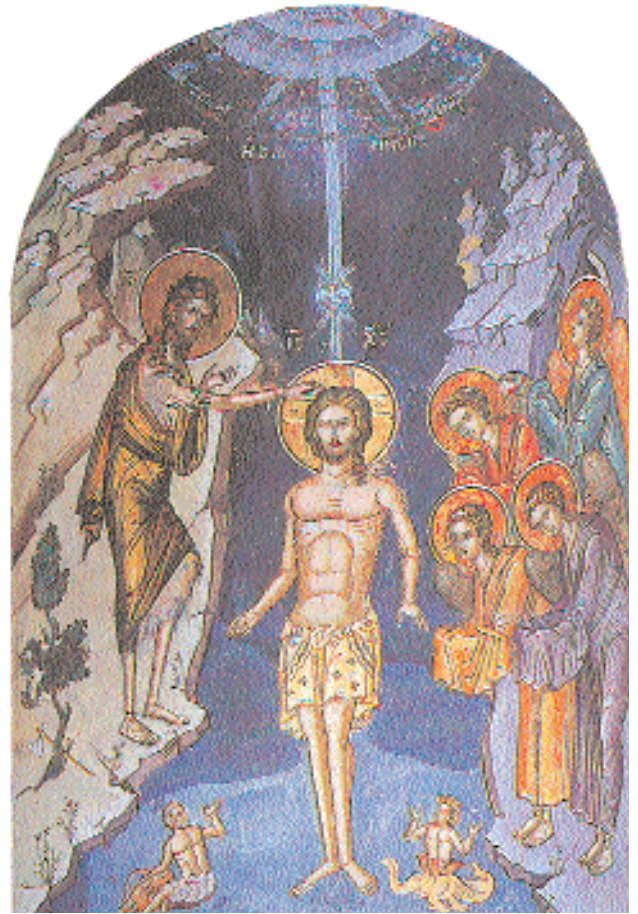
Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

‘Ο μεγαλοπρεπής έορτασμός τῶν ‘Αγίων Θεοφανείων

‘Περέβη κάθε προσδοκίαν ή λαμπρότης του έφετινου έορτασμου τῶν Θεοφανείων εἰς τόν κεντρικόν λιμένα του Πειραιῶς. ‘Ο καλός καιρός μετά μεγάλων διαστημάτων ήλιοφανεῖας επέτρεψεν εἰς χιλιάδας πιστῶν νά συρρεύσουν εἰς τό σημεῖον του μεγάλου έορτασμου, ανταποκρινόμενοι εἰς τό κάλεσμα τῆς ‘Εκκλησίας.

‘Από τόν ‘Ιερόν Ναόν του ‘Αγίου Φιλίππου Καμινίων Πειραιῶς, ξεκίνησε ή μεγάλη πομπή. Σταυροί, έξαπτέρυγα, λάβαρα καί αἱ σημαῖαι τῶν ‘Ιερῶν Ναῶν του λεκανοπεδίου τῆς ‘Αττικῆς, προεπορεύοντο στήν μεγαλοπρεπή αὐτή λιτανεία, κρατούμενα ἀπό τό μέλλον τῆς ‘Εκκλησίας μας, τά νέα παιδιά. ‘Ακολουθοῦσαν νέοι καί νέες μέ παραδοσιακές ένδυμασίες, οἱ χοροί τῶν Μοναζουσῶν, τῶν ‘Ιεροσαλτῶν, τῶν ‘Ιερέων, ή στολισμένη εἰκόνα τῆς Βαπτίσεως, βασταζομένη ἀπό τέσσαρες εὐζῶνους.

Περί τούς πεντήκοντα ‘Ιερεῖς ἔδωσαν τό παρόν εἰς τό γεγονός. Εἰς τήν λιτανευτικήν πομπήν μετείχον οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολῖται: Πειραιῶς καί Σαλαμῖνος κ. Γερόντιος, ‘Αττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος καί οἱ Θεοφιλέστατοι ‘Επίσκοποι: Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγόριος καί Μαραθῶνος κ. Φώτιος. Κατά

τήν πορείαν ἐπαιάνιζον αἱ Φιλαρμονικά τῶν Δήμων Πειραιῶς, Σαλαμῖνος, Κορυδαλλοῦ καί τῆς ‘Ελληνικῆς ‘Αστυνομίας. ‘Εκατοντάδες λαοῦ ήκολούθουν τήν πομπήν διερχόμενοι διά τῶν κεντρικῶν ὁδῶν του Πειραιῶς πρός τήν προβλήτα τῆς καταδύσεως του Τιμίου Σταυροῦ. Χιλιάδες πιστοί ἦσαν παρατετεγμένοι ἐκ δεξιῶν καί ἀριστερῶν καί παρηκολούθουν τήν μεγαλοπρεπή πομπήν. Πλήθος ἀνέμενε γύρω ἀπό τήν ἐξέδραν. ‘Εκεῖ, κατά τήν ὑποδοχήν τῆς πομπῆς, τιμάς ἀπέδωσεν ή παρατετεγμένη Φιλαρμονική

του Λιμενικοῦ Σώματος. Εἰς τήν ὑποδοχήν ἀνέμενον καί ὁ Μακαριώτατος ‘Αρχιεπίσκοπος ‘Αθηνῶν καί πάσης ‘Ελλάδος κ. Χρυσόστομος καί οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολῖται: ‘Αττικῆς καί Διαυλείας κ. ‘Ακάκιος, Χίου, Ψαρῶν & Οἰνουσσῶν κ. Στέφανος καί Εὐρίπου & Εὐβοίας κ. ‘Ιουστίνος, περιστοιχιζόμενοι ἀπό μέρος του ‘Ιεροῦ Κλήρου.

‘Απαντες ἀνέβησαν εἰς τήν προηυτρεπισμένην ἐξέδραν καί ἐντός ὀλίγου ἀντήχησαν οἱ ὕμνοι τῆς έορτῆς, τούς ὁποῖους ἀπέδωσε ή βυζαντινή χορωδία

ὑπό τὴν διεύθυνση τοῦ πρωτοψάλτου κ. Ἀ. Ἰωαννίδου, ἡ ὁμιλία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου καὶ τὰ χαρμόσυνα συρίγματα τῶν πλοίων, κατὰ τὴν κατάδυσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Εἰς τὴν τελετὴν τοῦ ἁγιασμοῦ τῶν ὑδάτων παρέστησαν οἱ κάτωθι: Ὁ Ἀντιπρόεδρος τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων κ. Ἰ. Τραγάκης, ὁ κ. Γ. Ρηγόπουλος ἐκπρόσωπος τοῦ ὑφυπουργοῦ Μεταφορῶν καὶ Ἑπικοινωνιῶν κ. Νεράντζη, οἱ βουλευταὶ Π. Μελάς, Π. Μαντούβαλος, Ἰ. Κυριάκος καὶ Γ. Νιώτης, ὁ τέως ὑπουργός κ. Ν. Γκελεστάδης, οἱ πολιτευταὶ Γ. Σαββόπουλος καὶ Ἡ. Βουγιουκλάκης. Ἐπίσης τό παρόν ἔδωσαν οἱ Δήμαρχοι: Πειραιῶς κ. Χ. Ἀγραπίδης, Παιανίας κ. Π. Παπακωστόπουλος, Περάματος κ. Ἰ. Λαγουδάκος, Κερατσινίου κ. Δ. Σαράφου, Κορυδαλλοῦ κ. Σ. Χρήστου, ἡ Δήμαρχος Δεσφίνης Ἀμφίσης κ. Π. Καμπαφλῆ - Μπαλακτάρη, οἱ Ἀντιδήμαρχοι Πειραιῶς κ. Σπυράκης καὶ Σιγαλάκος, ὁ Ἀντιδήμαρχος Ἀσπροπύργου κ. Ἰ. Καμενίδης, κ. οἱ Δημοτικοὶ Σύμβουλοι Πειραιῶς κ. Π. Κουβάτσος, Παιανίας κ. Κωνσταντῖνα Σταύρου, Κερατσινίου κ. Π. Κανέλλος καὶ Ἀ. Καλογεράς, ἡ Ἀντιπρόεδρος τῆς Οὐνέ-

σκο κ. Ἀ. Μπούτση καθὼς καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι καὶ ἐκπρόσωποι φορέων.

Στὴ συνέχεια ὁ λόγος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου.

Σεβασμιώτατοι Ἀρχιερεῖς Ἀδελφοὶ ἐν Χριστῷ καὶ συλλειτουργοί. Πανοσιώτατοι καὶ Αἰδεσιμώτατοι ἱερεῖς τοῦ Ὑψίστου.

Ἀξιότιμοι Κύριοι ἐκπρόσωποι τῆς πολιτείας, Ἀξιότιμε κ. Δήμαρχε τῆς πόλεως, οἱ τιμῶντες διὰ τῆς παρουσίας σας σήμερον τὴν λαμπρὰν ἑορτὴν τῶν Θεοφανείων.

Λαέ τοῦ Κυρίου περιούσιε καὶ θεοτίμητε, ὁ φύλαξ καὶ φρυκτωρός τῆς ὀρθοδοξίας, κατὰ τὴν πρέπουσαν ἐπωνυμίαν πού σοῦ ἐδόθη ὑπὸ τῶν Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς ἐν ἔτει 1848.

Καλούμεθα σήμερον πάντες ἡμεῖς εἰς τὸν χῶρον τοῦτον, ὅπως ἀποδώσωμεν εὐλαβῶς ὑψηλὴν τιμὴν καὶ προσκύνησιν εἰς τὴν ἐπέτειον τῆς ἐπιφανείας τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ ἐν τῷ Ἰορδάνῃ, ἐπὶ τῷ βαπτισμῷ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ.

Ἡ ἄπειρος καὶ ἀπρόσιτος θεότης συγκαταβαίνουσα οἰκτιρμόνως τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, προσιτὴ γίνεται καὶ αἰσθητῶς ἀποκαλύπτεται εἰς πληροφόρησιν τοῦ κόσμου περὶ τοῦ μυστηρίου τῆς Τρισυποστάτου Θεότητος καὶ τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων.

Τοῦτο τό ὕψιστον γεγονός ἑορτάζομεν σήμερον, μέ τὴν γνωστὴν ὀνομασίαν «Θεοφάνεια», κατὰ θεσμόν θεῖον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἥτις εἶναι θεοῖδρυτος καὶ Μία, Ἀγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολική, καθὼς ὁμολογεῖται εἰς τό Σύμβολον τῆς Πίστεως.

Ὡς ἐκ τούτου ἔχουσα τὴν ὑπόστασιν οὐρανόθεν, ἐνομοθέτησεν εὐαγγελικῶς τοὺς Ἱερούς Κανόνας αἰώνιους καὶ ἀπαρχαράκτους. Εἶναι δέ, ὡς ἐλέχθη, Μία καὶ ἀληθής, Μίαν ἔχουσα τὴν πίστιν,

ὀρθόδοξον καί ὄχι πολλάι ψευδοεκκλησίαι μέ ἀνθρωπίνην τήν προέλευσιν καί ψευδεπίγραφον τόν Χριστόν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τόν Ἀπόστολον Παῦλον, διαγορεύοντα: «*Εἷς Κύριος, μία πίστις, ἓν βάπτισμα.*» (Ἐφεσ. Δ, 5).

Τούτου ἕνεκεν, ἐδογματίσεν ἡ Ἐκκλησία ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι, θέσασα ὡς βάσιν καί κρηπίδα τήν ἐνότητα ἐν τῇ ἀληθῇ πίστει, τήν ὁμοιομορφίαν εἰς τό λειτουργικόν μέρος καί τόν ταυτόχρονον συνεορτασμόν μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων, ὡς Μία καί Οἰκουμενική ἀπ' ἀρχῆς, κατὰ τόν λόγον

τοῦ Κυρίου: «*Πάτερ θέλω ἵνα ὦσι πάντες ἐν καθώς καί ἡμεῖς ἐν ἑσμέν.*».

Ἐπέχει ὅθεν ἡ ἐνότης θέσιν δόγματος, διό καί κατεδίδαξε ἡ Ἀποστολική Ἐκκλησία μερισμούς καί σχίσματα καί ὀρθολογισμούς ἀνθρωπίνους μέ ἐπιτίμια φρικτά.

Συμφώνως τούτοις, ἡ Ἐκκλησία ἐορτάζει Θεοφάνεια σήμερον. Πρὸ ἡμερῶν ἐώρτασαν Θεοφάνεια οἱ ἄνθρωποι αὐτοβούλως. Τοῦτο τό «σήμερον», περιτράνως διακηρύσσεται καί εἰς τάς εὐχάς τοῦ Μεγάλου Ἀγιασμοῦ:

Σήμερον τῶν ὑδάτων ἀγιάζεται ἡ φύσις!

Σήμερον τά ἄνω τοῖς κάτω συνεορτάζει καί τά κάτω τοῖς ἄνω συνομιλεῖ!

Σήμερον ἡ ἱερά καί μεγαλόφωνος των ὀρθόδοξων πανήγυρις ἀγάλλεται!

Διευκρινίζεται ὅτι, τό «σήμερον», ἐδῶ δέν εἶναι χρονικόν, ἀλλά διαχρονικόν, εἰς ἐνότητα πλήρη καί ὁμοφωνίαν κατὰ πάντα καί ἐν πᾶσι, ποτέ δέ διαφοροχρόνως.

Διό καί ἡ ἐν Ἑλλάδι ἀκαινοτόμητος καί μαρτυρική Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἡ τοῦ πατρῶου ἐορτολογίου, σήμερον ἐπιτελεῖ Θεοφάνεια μεθ' ὅλων τῶν ἀνά τόν κόσμον ὀρθόδοξων Ἐκκλησιῶν κατὰ τά 4/5 τοῦ συνόλου των, προηγουμένης τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων.

Ἡμεῖς, οἱ γνωστοί ὡς Παλαιοημερολογῖται δέν εἴμεθα παρατηρηταί ἡμερῶν, καθὼς ἐσφαμένως κατηγορούμεθα. Εἴμεθα τηρηταί τοῦ συνόλου τῶν ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων καί τέχνα γνήσια τῶν Θεοπνεύστων Ἀγίων Πατέρων, «τό μικρόν ποίμνιον» τοῦ Χριστοῦ, «τό λείμμα τῆς κατ' ἐκλογὴν χάριτος» κατὰ τόν Παῦλον (Ρωμ. ΙΑ', 5). Συνετάχθημεν «φυλάσσειν Θερμοπύλας τοῖς τῶν Πατέρων ρήμασι πειθόμενοι»!

Παραδόσεις Ἐκκλησιαστικά καί Ἐθνικά, εἶναι δι' ἡμᾶς ὅ,τι τό ἰδεῶδες, τό ὑψηλόν καί ὠραῖον καί πολύτιμον θησαύρισμα. Εἶναι ὁ πλοῦτος τῆς εὐσεβείας μας.

Πρός τοῦτο ἐπελέξαμεν τόν ἀγῶνα τόν καλόν «ὑπέρ βωμῶν καί ἐστιῶν», κατά τούς ἀρχαίους προγόνους μας, εἰς ἐποχήν, πού ἡ λαϊλαψ τῆς παγκοσμιοποιήσεως καί τῆς νέας ἐποχῆς καί τάξεως πραγμάτων μετά τοῦ ἀθέου οἰκουμενισμοῦ, συμπαρέσυραν εἰς ἀλλοτρίωσιν καί παραμόρφωσιν τήν ἀξιόλογον χώραν μας, τήν ἔνδοξον Πατρίδα μας Ἑλλάδα μέ τά ἀθάνατα πεπρωμένα καί ἰδανικά της, τήν Ὁρθοδοξίαν, τήν ἔνδοξον ἱστορίαν

της καί τόν πολιτισμόν καί ἡρωισμόν της, ἕως καί τό ἐπί ἡμερῶν μας Ἀλβανικόν ἔπος κατά τῶν ἐπιδρομέων Ἰταλογερμανῶν, παρά τήν σμικρότητα της καί τάς σκληράς καί αἱματηράς θυσίας της, λησμονηθείσης δυστυχῶς ὑπό τῶν συμμαχῶν της, παντελῶς.

Κατ' ἐπέκτασιν τῶν ἀνωτέρω, ἐπιχειρεῖται εἰς τάς ἡμέρας μας λίαν ἐξουθενωτικῶς καί ἡ ἀποκοπή τοῦ λαοῦ μας ἀπό τάς ρίζας τῆς ἐνδόξου φυλῆς μας, μέ τήν ἐξαχρείωσιν τῶν ἡθῶν καί τήν παραφθοράν τῆς πλουσιωτάτης καί περιφήμου ἑλληνικῆς γλώσσης καί τῆς ἱστορίας τοῦ Ἔθνους μας, ὡς καί μέ τόν ἀποπροσανατολισμόν τῶν ἑλληνοπαίδων ἀπό τόν ἑλληνοχριστιανικόν πολιτισμόν, δηλαδή ἀπό τήν καταγωγήν των.

Ἄντ' αὐτῶν δέ προωθεῖται ἡ προσήλωση καί ὑποδούλωσις των εἰς πᾶν ὅ,τι εὐτελές καί γλοιῶδες τύπου Χάρυ Πότερ καί ἄλλων σατανικῶν παραλογισμῶν, ἐπί σκοπῷ τόν ἀφελληνισμόν καί τόν ἀθεϊσμόν.

Ἀδελφοί καί τέκνα ἐν Κυρίῳ.

Ἐπιλογίζοντες ἐν συντομίᾳ διά τό βραχύ τοῦ χρόνου, διακηρύττομεν:

Οἱ καιροί χαλεποί! Ἡ ἀποστασία ἐφαπλοῦται ἐπικινδύνως εἰς παροργισμόν τοῦ Θεοῦ!

Παραγγέλομεν ὅθεν μετά τοῦ θεωρημένου Παύλου: «Γρηγορεῖτε, στήκετε ἐν τῇ πίστει, ἀνδρίζεσθε, κραταιοῦσθε, πάντα ὑμῶν ἐν ἀγάπῃ γινέσθω» (Κορ. Α', 13).

Ὁ δέ Θεός τοῦ ἐλέους, ὁ ἐκ φιλανθρωπίας ἄνθρωπος γενόμενος καί ἐν Ἰορδάνῃ ποταμῷ βαπτισθείς διά τήν ἡμετέραν ἀναγέννησιν καί σωτηρίαν, δώῃ ἡμῖν καί πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις τόν νέον ἐνιαυτόν τῆς χρηστότητος Αὐτοῦ 2006, εἰρηνικόν, αἷσιον καί φορέα παντός ἀγαθοῦ μεθ' ὑγείας τῆς κατ' ἄμφω ἐπί μήχιστον χρόνον.

Ἐρρωσθε ἐν Κυρίῳ.

Ἡ τελετή τῆς Καταδύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐτελέσθη ἐκτός ἀπό τόν Κεντρικόν Λιμένα Πειραιῶς καί εἰς Θεσσαλονίκην, Κόρινθον καί Νέαν Ὑόρκην Η.Π.Α., προστάντων τῶν οἰκείων Μητροπολιτῶν, καθῶς καί εἰς Βόλον, Χαλκίδα, Σέρρας, Μεσορρόπην καί Σάμον ὑπό τῶν κατά τόπους ἐφημερίων (βλ. φωτογραφίας εἰς ὀπισθόφυλλον).

Η ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

Ἐνανθρώπησις: ὁ σκοπὸς τῆς δημιουργίας

τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρός ἡμῶν Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ

Μέ τό νά εἰπῇ δέ ὁ Πατήρ ἐκ τῶν ἄνω περί τοῦ βαπτισθέντος κατὰ σάρκα: «οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα», ἔδειξεν ὅτι ὅλα τὰ ἄλλα τὰ ὁποῖα εἶχον λεχθεῖ πρωτύτερα διά τῶν προφητῶν, οἱ νομοθεσίαι, οἱ ἐπαγγελίαι, οἱ υἰοθεσίαι, ἦσαν ἀτελῆ καί δέν ἐλέχθησαν ἢ ἐτελεσθήσαν σύμφωνα μέ τό προηγούμενο θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἀλλά ἀπέβλεπαν πρὸς τόν τωρινό σκοπό καί ὅτι μέ αὐτό τό ὁποῖο τώρα ἔγινε (τήν ἐνανθρώπηση) καί ἐκεῖνα ἐτελειώθησαν. Καί τί λέγω (μόνον) διά τὰς νομοθεσίας τῶν προφητῶν, τὰς ἐπαγγελίας καί τὰς υἰοθεσίας; Ἀκόμη καί ἡ ἀπ' ἀρχῆς δημιουργία τοῦ κόσμου, πρὸς Τοῦτον ἀπέβλεπε, τόν κάτω μέν ὡς Υἱόν ἀνθρώπου βαπτιζόμενον καί ἐκ τῶν ἄνω ὡς μοναδικόν ἀγαπητόν Υἱόν Θεοῦ μαρτυρούμενον, διά τόν ὁποῖον ἔγιναν τὰ πάντα καί διά τοῦ ὁποίου ἔγιναν τὰ πάντα, ὅπως ἀκριβῶς λέγει ὁ ἀπόστολος.

Ἐπομένως, καί ἡ ἐξ ἀρχῆς δημιουργία τοῦ ἀνθρώπου διά Αὐτόν (τόν ἐνανθρωπήσαντα) ἔγινε, ἀφοῦ ἐπλάσθη κατ' εἰκόνα Θεοῦ, διά νά δυνηθῇ κάποτε νά γνωρίσῃ τό ἀρχέτυπον. Καί ὁ νόμος ὁ ὁποῖος ἐδόθη εἰς τόν Παράδεισον, δι' Αὐτόν ἐδόθη, διότι δέν θά τόν ἔθετε ὁ Θεός ἐάν ἐπρόκειτο νά μείνῃ διά πάντα ἀπραγματο-

ποίητος. Καί τά ἔπειτα ἀπό αὐτόν (τόν νόμον) λεχθέντα καί τελεσθέντα, ὅλα δι' Αὐτόν (τόν ἐνανθρωπήσαντα), ἄν δέν εἰπῇ κανεῖς καλῶς, ὅτι καί ὅλα τὰ ὑπερκόσμια, αἱ ἀγγελικαί φύσεις καί τάξεις καί οἱ ἐκεῖ θεσμοθεσίαι πρὸς αὐτόν τόν σκοπόν ἀπέβλεπον, δηλαδή πρὸς τήν Θεανδρικήν οἰκονομίαν, τήν ὁποῖαν καί ὑπηρετήσαν, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους. Διότι εὐδοκία εἶναι τό προηγούμενον καί ἀγαθόν καί τέλειον τοῦ Θεοῦ θέλημα. Αὐτός δέ (ὁ Υἱός) εἶναι ὁ μόνος εἰς τόν

ὁποῖον εὐδοκεῖ καί ἐπαναπαύεται καί ἀρέσκεται τελείως ὁ Πατήρ «ὁ θαυμαστός αὐτοῦ σύμβουλος, ὁ τῆς μεγάλης αὐτοῦ βουλῆς ἄγγελος» (Ἦσ. Θ', 6), Αὐτός ὁ Ὅποιος ἀκούει ἐκ τοῦ Πατρός καί ὁμιλεῖ καί παρέχει εἰς τούς ὑπακούοντας τήν αἰώνιον ζωήν.

Αὐτῆς εἶθε νά ἐπιτύχωμεν ὅλοι ἡμεῖς ἐν Χριστῷ τῷ βασιλεῖ τῶν αἰώνων, εἰς τόν ὁποῖον πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καί προσκύνησις σύν τῷ ἀνάρχῳ Αὐτοῦ Πατρί καί τῷ παναγίῳ καί ζωοποιῷ Πνεύματι, νῦν καί ἀεί καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

[«Ὁμιλία Ε', ρηθείσα ἐν τῇ ἀγίᾳ ἑορτῇ τῶν Φώτων» ἐλαφρῶς διασκευασθεῖσα κατὰ τήν φράσιν ὑπὸ τῆς συντάξεως].

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑΚΩΝ ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΑ*

«Τῶν Ἀποστόλων τό κήρυγμα, καί τῶν Πατέρων τά δόγματα, τῇ Ἐκκλησίᾳ μίαν τήν πίστιν ἐσφράγισαν· ἥ καί χιτῶνα φοροῦσα τῆς ἀληθείας, τόν ὑφαντόν ἐκ τῆς ἄνω Θεολογίας, ὀρθοτομεῖ καί δοξάζει, τῆς εὐσεβείας τό μέγα Μυστήριον».

Κοντάκιον Ἀγ. Πατέρων

Εἰς προηγούμενον ἄρθρον μας τοῦ παρόντος περιοδικοῦ, ἐξ ἀφορμῆς τῶν σχολίων ἐπὶ τῆς μελλούσης νά συνέλθῃ Πανορθοδόξου Προσυνόδου, ὑπεμνήσαμεν τήν ἐπιζήμιον ἀπουσίαν ἐκ τῶν θεμάτων, τοῦ ἐκκρεμοῦς ἡμερολογιακοῦ ζητήματος. Ἐκτός τῶν λόγων, εἰς οὓς ἀνεφέρθημεν καί οἵτινες ἐπιβάλλουν τήν ταχύτεραν λύσιν τοῦ προβλήματος τούτου, ὑφίστανται καί ἄλλοι βασικῆς σημασίας διὰ τήν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, ὑποχρεοῦντες τήν προσεκτικὴν μελέτην των ὑπὸ πάντων τῶν ἁρμοδίων.

Ἡ ἀντικανονικῶς πραγματοποιηθεῖσα μονομερὴς εἰσαγωγή τοῦ διορθωμένου Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου εἰς τήν καθ' ἡμᾶς ἀγιωτάτην Ἐκκλησίαν, μεθ' ὅλων τῶν ἐπὶ τρεῖς καί πλέον δεκαετηρίδας θλιβερῶν συνεπειῶν, παρέσχεν εἰς αὐτήν καί ἓν πολυτιμότερον διδάγμα. Τό διδάγμα τοῦ σεβασμοῦ εἰς τὰς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας, διδασκόντων αὐτῶν τῶν μὴ μετακινήθεντων ἀπὸ αὐτάς παλαιοημερολογιτῶν.

Ἄλλ' εἶναι παράδοσις τό ἡμερολόγιον; Καθ' ἑαυτό, βεβαίως ὄχι. Ναί, καθ' ὅσον συνδέεται μέ τήν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας δέκα ἐξ ὁλοκλήρου αἰῶνας καί ρυθμίζει λειτουργικῶς τήν παγκόσμιον Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Αἱ παραδόσεις εἶναι κάτι περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι συνήθως νομίζεται. Δέν εἶναι τύπος τοῦ ἀπωτάτου παρελθόντος τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι ἡ ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι κτηθεῖσα πείρα καί ἡ συνεκτικὴ δύναμις τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι θεόδοτος ὅρος, βεβαιῶν τήν ὀρθήν πορείαν τῆς Ἐκκλησίας διὰ μέσου τῶν αἰώνων, ὡς καί ἐγγύησις τῆς μέχρι συντελείας τοῦ κόσμου τούτου εὐσταθείας της ἐν τῇ ἀληθείᾳ.

Ἀποτελεῖ πλάνην οἰκτράν καί κατὰ τινὰ τρόπον βλασφημίαν ἡ ἰδέα, ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἐξελισσεται ὅπως καί ὁ κόσμος, ὃν καί ὀφείλομεν νά παρακολουθῶμεν. Ἐξέλιξις δέν νοεῖται ἡ ἐξωτερικὴ ἐναλλαγὴ μορφῶν τῆς Ἐκκλησίας ἐκ τῆς ἀνάγκης προσαρμογῆς εἰς τὰ δεδομένα τοῦ κοσμικῶς ἐξελισσομένου. Οἱ ἄνθρωποι ὀφείλουν νά καλλιεργοῦν καί ἀγιάζουν τό πνεῦμα των πρὸς παρακολούθησιν τῆς Ἐκκλησίας, καί ὅχι ἡ Ἐκκλησία νά μετασχηματίζεται κατὰ τήν ἀφηνιάζουσαν ἐπιθυμίαν των, συστελλομένη εἰς περιωρισμένα καί ἁμαρτωλά ἐγκόσμια σχήματα.

Ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι ἄθροισμα φιλελευθέρων διανοιῶν, ἀλλὰ σῶμα πιστῶν, εἰς τήν ἀποκαλυφθεῖσαν ἀλήθειαν ἀκλινῶς πιστεῦον. Ἄλλ' ἐνταῦθα εἶναι ὁ κίνδυνος. Μόνον εἰς τήν ἀποκαλυφθεῖσαν ἀλήθειαν πιστεύουν οἱ πιστοί; Ἄν ναί, τότε ἀφήνονται περιθώρια ἐλευθέρας καί κατὰ τό δοκοῦν ἐρμηνείας τοῦ ἀποκεκαλυμμένου λόγου, καί κατὰ συνέπειαν ἀγόμεθα ἀσφαλῶς εἰς τόν Προτεσταντισμόν. Ἀλλὰ τί εἶναι ἡ Θεολογία τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας; Ἡ παράδοσις τῶν Πατέρων. Τήν Ἀγίαν Γραφήν ἡμεῖς δέν πλησιάζομεν ἀπ' εὐθείας, ὡς οἱ Προτεστάνται, δέν ἐρευνῶμεν ἡμεῖς, δέν ἀποφαινόμεθα ἡμεῖς, ἀλλ' οἱ ἅγιοι Πατέρες. Οἱ Πατέρες δέν εἶναι φιλόσοφοι, δέν σκέπτεται ἕκαστος ὡς βούλεται. Εἶναι πνευματέμφορα τῆς Ἐκκλησίας τέκνα, ἐκ Θεοῦ ἔλκοντα τήν χάριν τῆς ἀπλανοῦς ἐρμηνείας τοῦ θείου λόγου. Διό καί ἡ Θεολογία μας δέν εἶναι ἐξελισσομένη, δέν ἀποβάλλει παλαιάς ἰδέας, δέν ἀλλάσσει οὐσιαστικές θέσεις, ἀλλ' οὔτε προσκτᾷ νέαν γνῶσιν, τέως ἄγνωστον. Εἶναι τελεία διὰ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καί διὰ τῶν ἁγίων

* Μοναχοῦ Θεοκλήτου Διονυσιάτου, ἄρθρον εἰς Περιοδικόν «Ἅγιος Παῦλος ὁ Ξηροποταμίτης», Ἀπρίλιος 1957. Ἄνα δημοσιεύεται λόγῳ τῆς προσφάτου ἐκδημίας του. Πολλοί ἐκ τῶν ἐδῶ κατατιθεμένων θέσεων του, προσεγγίζουν τὰς θέσεις τῶν Γ.Ο.Χ.

Πατέρων. Δέν ἀφέθη εἰς αὐτήν χώρος προόδου. Πρόοδος τῆς Θεολογίας εἶναι αὕτη ἡ συνέχισις τῆς ἀληθείας, ἡ ἀνανέωσις τῆς Παραδόσεως.

Οἱ ἄνθρωποι ἔχουν ἐξέλιν ἐν τῇ σφαίρᾳ τῶν ὑλικῶν κατακτήσεων, εἰς τοὺς τρόπους σκέψεως καὶ ζωῆς, εἰς τὴν φιλοσοφικὴν περιέργειαν. Ἡ Ἐκκλησία ὅμως δέν ἐξελίσσεται ἐν τῇ οὐσίᾳ της, δέν μετακινεῖται ἀπὸ τῆς ἐδραίας θέσεώς της. Ποῦ νά ὑπάγῃ καὶ τί νά εὔρῃ ἐφ' ὅσον κατέχει πλήρη τὴν ἀλήθειαν; Μίαν κίνησιν μόνον ἔχει. Τὴν περί ἑαυτὴν. Ὁ νοῦς της, καταλαμπόμενος ὑπὸ τῶν τηλαυγῶν ἀκτίνων τοῦ παναγίου Πνεύματος, κινεῖται ἐντὸς τῶν ἀπείρων διαστάσεων τῆς ἀληθείας, τὰς ὁποίας ἀπεκάλυψεν εἰς αὐτὴν αὐτό τό πανάγιον Πνεῦμα.

Ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱ. Συνόδων καὶ τῶν ἁγίων Πατέρων ἔθηκε τελείαν, ὡς σχοῦσα τό πλήρωμα τῆς ἀληθείας, οὐχὶ ἐκ προοδευτικῆς κατακτήσεως προερχομένης, ἀλλὰ ἐκ τῆς ἐφ' ἅπαξ καταβολῆς τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Ἡ παρατηρηθεῖσα πρόοδος τῆς Ἐκκλησίας, κατ' οὐσίαν δέν ἦτο πρόοδος αὐτῆς, ἀλλὰ προσπάθεια ἐξ ἀνθρώπων πρὸς ἐνάρθρωσιν τῶν ἀληθειῶν της εἰς τὸν ἀνθρώπινον λόγον, ἥτις καὶ συνετελέσθη ὀριστικῶς ἐν τῇ Ἐβδόμῃ Οἰκουμενικῇ Συνόδῳ*. Οἱ μετὰ τὰς Οἰκουμενικὰς Συνόδους Πατέρες, δέν λέγουν τίποτε ἰδικόν των. Συνεχίζουν καὶ ἀνανεώνουν διαρκῶς τό πνεῦμα τῆς Πατερικῆς παραδόσεως.

Ἡ Ἐκκλησία, εἴτε ὡς δόγμα, εἴτε ὡς λειτουργικὴ παράδοσις, εἴτε ὡς ἰδιάζουσα πνευματικότητα, εἴτε ὡς γραπτὴ νομοθεσία, εἴτε ὡς ἄγραφος παράδοσις, ἀποτελεῖ ἀπὸ αἰώνων ἐν ὠλοκληρωμένον σύνολον, μὴ ὑποκείμενον εἰς οὐδεμίαν ἀλλοίωσιν ἐκ τῆς ὑποψίας, τάχα, ὅτι δεῖται τελειώσεως. Εἶναι ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι πλήρης, κεκορεσμένη, ἀνεκδοκὴ ἐξ ἀνθρώπων. Ἡδὲ εἶναι συ-

νηρουμένη καὶ κατευθυνόμενη ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐν τῇ πνευματικῇ αὐτῆς στρατείᾳ πρὸς τὰς ἀρχὰς τοῦ σκότους.

Τό «ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας οὐδεμία σωτηρία ὑπάρχει», ἔχει τὴν σημασίαν ὅτι, οἱ μὴ ὄντες ἐν αὐτῇ καὶ οἱ ἀπ' αὐτῆς ἐκκλίνοντες, πλανῶνται ἔξω τῶν ἱερῶν περιβόλων αὐτῆς καὶ στεροῦνται τῆς σκέπης τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὅπερ μόνον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὑπάρχει, καὶ ὅπερ χαρίζεται τὴν σωτηρίαν.

Ὅσοι κατὰ τό παρελθόν, ἄτομα ἢ Ἐκκλησίαι, ἠθέλησαν νά ἀφαιρέσουν ἢ νά προσθέσουν «ἰῶτα ἐν ἡμίαν κεραίαν», εἰς ὅσα καλῶς ἡ Ἐκκλησία ἐδογματίσε καὶ ἔζησεν ὡς παράδοσιν, κατωλίσθησαν εἰς αἱρέσεις. Τό Filioque καὶ τό ὁμοούσιον, ἀπὸ ἑνᾶ «ἰῶτα» εἶναι. Ἐν τούτοις ἡ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὑπερφυῆς ἀκρίβεια ἀπέρριψε μετὰ πατάγου τὰς ἐξ ἀνθρωπίνων λογισμῶν μεταβολάς.

Ἡ Παράδοσις, λοιπόν, ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀποτελεῖ ἀναλλοίωτον πραγματικότητα, ὑπερλογικὴν ἔχουσαν τὴν προέλευσιν, καὶ ὡς τοιαύτην ὀφείλομεν ὄχι μόνον νά τὴν τηρῶμεν, ἀλλὰ καὶ νά τὴν περιέπωμεν ἀσινῇ, νά τὴν ἀγαπῶμεν καὶ νά ἐνατενίζωμεν πρὸς αὐτήν, ὡς πρὸς τὸν μόνον καὶ μοναδικόν κανόνα πίστεως καὶ ζωῆς. Δέν δυνάμεθα νά μακρυνθῶμεν ἀκινδύνως

ἀπὸ αὐτῆς, διότι οὕτω νοθεύομεν τό περιεχόμενον τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας εὕρισκε ἐκφρασιν ἐν τῷ συνδυασμῷ τῶν Ἱ. Συνόδων καὶ τῶν ἁγίων Πατέρων. Ἡ διατυπωθεῖσα ἀλήθεια ἐν ταῖς Ἱ. Συνόδοις καὶ ἡ διδασκαλία τῶν ἁγίων Πατέρων, συνιστοῦν τὴν Παράδοσιν, τὴν ἀλήθειαν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ὅσοι ὁμιλοῦν περὶ Ἐκκλησίας χωρὶς νά λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν τοὺς Πατέρας δέν εἶναι Ὁρθόδοξοι. Ὅσοι διδάσκουν, βασιζόμενοι μόνον εἰς τὴν Ἀγίαν Γραφήν καὶ δέν ἀκολουθοῦν τὴν ἐρμηνείαν αὐτῆς ὑπὸ τῶν ἁγίων Πατέρων, προτεσταντίζουν.

* σ.σ. Αὕτη ἡ θέσις δέν ἰσχύει ἀπολύτως, διότι καὶ μετὰ τὴν Ἐβδόμην Οἰκουμενικὴν Σύνοδον αἱ Πανορθόδοξοι Σύνοδοι τῶν ἐτῶν 879 καὶ 1368 διετύπωσαν δογματικὰς ἀληθείας.

“Όσοι υπευθύνως ενεργοῦν, ἀνατρέποντες ὅσα ἄχρις ἡμῶν ἡ πολιὰ ἀρχαιότης διέσωσε, πλῆττουν εἰς τὰ καίρια τὴν Ἐκκλησίαν. “Όσοι δὲ ἔπονται τῇ ποικίλῃ διδασκαλίᾳ τῶν ἁγίων Πατέρων, ἀντιπύπτουν τῷ Πνεύματι τῷ Ἀγίῳ. “Όσοι ἀνατρέπουν τὰς Παραδόσεις τῆς ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας μας, ὁμοιάζουν τῷ ρωμαίῳ στρατιώτῃ, ραπίσαντι εἰς τὴν σιαγὸνα τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.

Ἀντιθέτως, ὅσοι ὁμιλοῦν περὶ Ἐκκλησίας καὶ νοοῦν Πατέρας, αὐτοὶ εἶναι ὄντως Ὁρθόδοξοι. “Όσοι διδάσκουν Θεολογίαν καὶ μέ τὴν μὲν δεξιάν κρατοῦν τὴν Ἀγίαν Γραφήν, εἰς δὲ τὴν εὐώνυμον τὴν ἐρμηνείαν τῶν Πατέρων, οὗτοι εὐρίσκονται ἐντὸς τῆς πνευματικότητος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. “Όσοι υπευθύνως ενεργοῦν βάσει τῶν Πατερικῶν Παραδόσεων, οὗτοι δοξάζουν ἀληθῶς τὸν Θεόν. “Όσοι ἀποδέχονται τὴν Παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας ὡς ἰσόκυρον μέ τὰς Ἀγίας Γραφάς καὶ ἀγωνίζονται δι’ αὐτήν, εἶναι μάρτυρες τῇ προαιρέσει. Διὰ τοῦτο φρονοῦμεν, ὅτι οἱ καλοῦμενοι παλαιοημερολογίται προσέφερον ἀνυπολόγιστον ὑπηρεσίαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν διὰ τῆς ἐμμονῆς αὐτῶν εἰς τὸ παλαιὸν ἑορτολόγιον. Ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι τὸ ἡμερολόγιον δὲν εἶναι παράδοσις, εἰμὴ μόνον ἐφ’ ὅσον συνδέεται μέ τὴν δημοσίαν λατρείαν ὁλοκλήρου τῆς Ὁρθοδοξίας. Εἶναι συνεκτικός κρίκος τῆς ἱστορίας της, μέσον πρὸς ὁμοιόμορφον ἐκδήλωσιν τῆς λειτουργικῆς της ζωῆς, στοιχεῖον ἐνότητος μέ τὰς ἐπὶ μέρους Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας.

Τὸ ἰσχυρότερον ἐπιχείρημα τῶν παλαιοημερολογιτῶν, εἶναι αὕτη ἡ ἀντικανονικὴ εἰσαγωγή τοῦ ἡμερολογίου εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἣτις διέσπασε τὴν ἐξωτερικὴν ἐνότητα, πρᾶξις ὑποκειμένη κατὰ τοὺς Ἱ. Κανόνας εἰς ποινήν, μήπω εἰσέτι λαβοῦσαν χώραν. Διὰ τὸ «μήπω» λοιπόν, τοῦτο, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος οὐκ ἐξέπεσεν ἐκ τῆς στάσεως αὐτῆς ὡς ἀδελφῆς ὁμοτίμου καὶ ὀρθοτομούσης τὸν λόγον τῆς ἀληθείας ταῖς λοιπαῖς Ὁρθοδόξοις Ἐκκλησίαις. Ναί, ἀλλ’ ἐσκανδάλισε, καὶ ἡ ἀντικανονικότης παραμένει εἰσέτι ἀθεράπευτος, ἀντικανονικότης ἐξικνουμένη, ὑπὸ τινὰς πρῆποθέσεις, μέχρι σχίσματος.

Πολλάκις κατηγορήθησαν οἱ παλαιοημερολογίται ὡς ἀπειθεῖς τῇ Ἐκκλησίᾳ. Εἶναι ἄδικος ἡ κατηγορία, ἐφ’ ὅσον πρόκειται περὶ θέματος σχετιζομένου μέ τὴν θρησκευτικὴν των συνειδησιν, ὠκοδομημένην ἐν τῷ σεβασμῷ τῶν Ὁρθοδόξων παραδόσεων. Καί ἂν διὰ τὴν ἀπειθειάν των

αὐτὴν θελήσωμεν νὰ τοῖς προσάψωμεν μομφήν, ἐξ ἴσου υποχρεούμεθα νὰ τιμήσωμεν αὐτούς, ὡς θὰ γίνῃ ἀσφαλῶς κάποτε ὑπὸ τῆς ἱστορίας, διότι ἡρνήθησαν νὰ ἀκολουθήσουν τὰς περιπετειώδεις ἀνθρωπίνους ἰδιοτροπίας. Ἐνδέχεται, βεβαίως, νὰ μὴ καλύπτονται ἀπολύτως ἐξ ἀπόψεως Κανονικῆς*, ἐπειδὴ ἐν προκειμένῳ τὸ ζήτημα τελεῖ ἐν ὑποδικίᾳ, ἀλλ’ ἡ οὐσία του παραμένει τοιαύτη, ὥστε, καὶ αὕτη ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος οὕσα ἀκάλυπτος Κανονικῶς, νὰ μὴ δικαιоῦται νὰ ἀξιοῖ ὑπακοήν.

Ἄς μὴ λησμονῶμεν ἄλλωστε ὅτι, ὅτε ἐτυρεύοντο** τὰ περὶ Ἡμερολογίου καὶ Πασχαλίου Κανόνος ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὡς καὶ ἄλλαι κινδυνώδεις καινοτομίαι, ὧν ὁ ἦχος κατεθροεῖ τὸ πλήρωμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, Πατριάρχης τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου ἦτο ὁ μοιραῖος Μελέτιος Μεταξάκης, ὅστις συνεκινεῖτο περισσότερον ἀπὸ τὸν προοδευτικὸν Ἀγγλικανισμόν ἢ τὰ «ἀπληραϊωμένα» δόγματα τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἡ ἐποχὴ αὕτη ἦτο πλήρης καχυποψιῶν καὶ οἱ πιστοὶ ἐν τῷ νέῳ ἡμερολογίῳ διείδον τὴν ἀπαρχὴν ἀντικανονικῶν ἐνεργειῶν τῆς Ἐκκλησίας καί, φυσικά, ἀντέδρασαν, ἀποξενωθέντων εὐλαβεστάτων ὀρθοδόξων ἀπὸ τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος - ὡς ἐγένετο καὶ μέ τὴν Ρωσικὴν Ἐκκλησίαν, ἕως οὗ ὁ Μ. Πέτρος, βλέπων τὴν ἐκκοσμίκευσιν αὐτῆς κατήγγησε τὸ Πατριαρχεῖον καὶ ἀνέλαβεν οὗτος τὴν διοίκησιν.

Ἄλλ’ ἐκεῖνο ὅμως, τὸ ὁποῖον ἐπιβάλλεται νὰ προσέξωμεν ἰδιαίτερως, δὲν εἶναι μόνον ἡ σταθερὰ στάσις τῶν παλαιοημερολογιτῶν ἔναντι τοῦ ἑορτολογικοῦ προβλήματος, ἀλλ’ ἡ ἐκφραστικὴ διάθεσις τῆς τοποθετήσεως των ἔναντι τῶν ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων, ὧν ἐμφανίζονται αὐτοὶ ὡς πιστοὶ φύλακες καὶ ἀκαταίσχυντοι τηρηταί.

Ἐξηγήσαμεν ἀνωτέρω πόσῃν σημασίαν ἔχει διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ὁ σεβασμὸς εἰς τὰς παραδόσεις καὶ τί εἶναι παράδοσις. Κατὰ ταῦτα οἱ εὐλαβεῖς οὗτοι χριστιανοὶ κατέστησαν ἀξιόμιμητον ὑπόδειγμα εἰς τὴν καθ’ ἡμᾶς Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν, μὴ στέρξαντες νὰ παρακολουθήσουν τὰς ἐξ ἡλαττωμένου σεβασμοῦ πρὸς τοὺς Πατέρας καινοτόμους τάσεις μιᾶς συγκεχυμένης ἐποχῆς.

Ἐάν εἴχομεν ὀργῶσαν*** Ἐκκλησίαν καὶ συνεχομένην ἐκ τῆς ἀγωνίας διὰ τὴν διαφύλαξιν καὶ προάσπισιν τῶν ἐριτίμων ὑποθηκῶν τῆς ἀμωμῆ-

* Ἡ θέσις αὕτη τοῦ συντάκτου, ὅπως τὰ ἐν τῇ προηγουμένῃ παραγράφῳ, δὲν εὐρίσκει συμφώνους ἡμᾶς.

** Δηλ. ἐμνηχανεύοντο.

*** Δηλ. ζωοποιῶσαν.

του Ὁρθοδοξίας μας, θά ἔπρεπε νά περιβάλλη μέ σεβασμόν, στοργήν καί ἀγάπην, τούς ἀγνοούς τούτους καί ἐνθουσιώδεις πιστούς, ἰδίως εἰς τούς δυσχειμέρους καιρούς μας, καθ' οὓς ἐν τῷ κλίματι αὐτῆς δεινός ἐγείρεται πόλεμος κατά τῆς Ὁρθοδοξίας παρ' ὀρθοδόξων καί μή.

Εἶναι λυπηρόν, ὅτι ἀκόμη δέν κατενοήθη εἰς ὅλην τήν ἔκτασίν της ἡ ὑπουργὸς διείσδυσις ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ τοῦ ὀρθολογιστικοῦ Προτεσταντισμοῦ, ὅστις ἡρέμα καί σταθερῶς λυμαίνεται τήν ἀγίαν Ἐκκλησίαν μας. Ἦδη συμπτώματα ἀντορθοδόξου σκέψεως καί φρονημάτων κατέστησαν πλέον ἐμφανῆ. Τρόποι ζωῆς, ὁμοιάζοντες μέ προτεσταντικά πρότυπα ἤρχισαν νά ἐπικρατοῦν. Μείωσις τοῦ θεσμοῦ τῆς Ἐκκλησίας, διὰ τοῦ σχηματισμοῦ χριστιανικῶν, ἐκ λαϊκῶν, ομάδων, ζωηρῶς παρατηρεῖται. Τάσεις πρὸς εὐδαίμονα βίον ἐξαπλοῦνται μεταξύ τῶν διαφόρων χριστιανικῶν κινήσεων. Τό αὐστηρόν, τό ἀσκητικόν τῆς Ἐκκλησίας πνεῦμα παραθεωρεῖται. Ἡ ὁδός, ἀπό τραχείας, καθίσταται λεία. Ἡ στενὴ καί τεθλιμένη, διευρύνεται εἰς λεωφόρον. Ὁ Ἑσταυρωμένος λησμονεῖται. Νόθος τις χαρά, ὡς ἐκ τοῦ Τάφου τοῦ Ἀναστάντος Σωτῆρος ἐκπηδῶσα, αὐτὴ μόνον συγκινεῖ τὰς καρδίας τῶν πολλῶν. Ξένα ἐντελῶς πρὸς τήν Ἐκκλησιολογικὴν τῶν Πατέρων θεολογίαν ρεύματα πνέουν ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ. Τό ἀξίωμα τοῦ Ἐπισκόπου περιέπεσεν εἰς ἀνυποληψίαν. Εἷς κατηχητὴς ἐφελκεῖ περισσότερον σεβασμόν καί ὑπακοήν ἢ εἰς Μητροπολίτης, παρ' ὅτι οἱ Ἱ. Κανόνες εἶναι σαφέστατοι περὶ τοῦ κύρους αὐτῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, τόσον, ὥστε νά μή δύναται νά νοηθῇ Ἐκκλησία ἄνευ Ἐπισκόπου. Ἀνταγωνισμοὶ μεταξύ ἀνωτέρων κληρικῶν ἀνδρῶν καί λαϊκῶν ἡγετῶν κινήσεων, προσέλαβον πολλάκις θλιβεράς διαστάσεις.

Ἐν δέ τῷ πεδίῳ τῆς θεολογίας ὑπάρχει τοιαύτη σύγχυσις καί ἀγνοία περὶ τῆς ὑπερτίμου τῆς Ὁρθοδοξίας μας πνευματικότητος, ὥστε Ἀνατολή καί Δύσις, Προτεσταντισμός καί Ὁρθοδοξία νά ἐμφανίζουσιν κοινὴν διανοητικότητα καί κοινούς τρόπους σκέψεως. Ὁ Μ. Βασίλειος γυμνοῦται τελείως ἀπὸ τό ἀσκητικόν του πνεῦμα καί παρουσιάζεται ὡς ἓνας κοινωνικός εὐεργέτης μέ τήν «βασιλειάδα» του. Ὁ Χρυσόστομος εἶναι γνωστός περισσότερον ἀπὸ τούς δεσμούς του μέ τήν ἀγίαν Ὀλυμπιάδα καί τὰς Διακονίσσας, παρὰ ἀπὸ τούς ὕμνους του πρὸς τό μοναστικόν πνεῦμα καί τούς Μοναχοὺς. Ποῖος γνωρίζει σήμερον, ὅτι ἦτο ὀλιγώτερον Πατριάρχης καί περισσότερον Μοναχός;

Ἡ ἀσκητικὴ διδασκαλία τῶν Πατέρων ἀγνο-

εῖται εἰς τήν ἐποχὴν μας, θεωρουμένη ἀπὸ τούς θεολόγους μας παρωχημένον εἶδος, κατάλληλον διὰ τούς Μοναχοὺς τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας μόνον. Ἡ ὑποστατικὴ ὑπαρξίς τοῦ Κακοῦ ἐν τῷ διαβόλῳ ἀμφισβητεῖται, πιστευομένου ὅτι ἀποτελεῖ μορμολύκειον πρὸς ἐκφοβισμόν τῶν νηπίων καί προκατειλημμένων τινῶν καλογήρων. Ἡ ἀγωνία τοῦ Κυρίου δέν εἶναι διὰ τούς σημερινούς χριστιανούς πραγματικότης ὑποχρεοῦσα τήν οἰκείωσίν της. Τό «*ἡμῖν τοῖς ἀναξίοις*» ἐχαρίσθη, ὅχι μόνον τό «*εἰς Αὐτόν πιστεύειν*», ἀλλὰ καί «*ὑπὲρ Αὐτοῦ πάσχειν*», κατέστη ἀκατανόητον διὰ τήν σημερινὴν νοοτροπίαν. Ἡ ὠραία καί καθαρά ἀπεργαζομένη τήν ψυχὴν νηστεία ποῦ εἶναι σήμερον; Τὰ καθαίροντα ἐκ τῶν μυστικῶν ρύπων τήν καρδίαν δάκρυα, ὧν «*καὶ ἐν μόνον στάξαν ἐκ συνοχῆς, ἰσοδυναμεῖ τῷ λουτρῷ*», - κατὰ τόν Γρηγόριον Νύσσης - τίς ἐπιμελεῖται; Ἡ ταπείνωσις, ἡ ἐπιπόθησις τῆς οὐρανίου βασιλείας, ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, ἡ τῆς αἰωνιότητος ἀδιάλειπτος νοσταλγία καί συνοχή, εἰς ποῖον σύγχρονον κήρυγμα τονίζονται δεόντως καί διατί;

Ἡ νοερά προσευχή, ἥτις ἀποτελεῖ ἐν ἀγίῳ Πνεύματι κατάκτησιν δέκα τεσσάρων αἰώνων ἀσκητικοῦ ὑπὸ τῶν Πατέρων βίου, καί ἡ ὁποία εἶναι «*κρηπὶς τῆς πνευματικῆς τῶν ὀρθοδόξων ζωῆς*», χαριζομένη εἰρήνην, κάθαρσιν καί ἁγιασμόν ψυχῆς καί σώματος, σήμερον καί ἀγνοεῖται καί διαβάλλεται ὑπὸ ὀρθοδόξων θεολόγων. Ποῖος γνωρίζει τήν ὑψηλὴν ὅσον καί ἀπλήν ἀσκητικὴν καί μυστικὴν θεολογίαν τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, περὶ οὗ τονίζεται ὅτι ὑπῆρξε μέγας φιλόσοφος, ὅχι ὅμως μέγας ἀσκητὴς καί θεῖος θεολόγος τῆς μυστικῆς θεολογίας;

Τίς ἀναγινώσκει τόν Ἀββᾶ Ἰσαάκ, τόν Ἰωάννην τῆς Κλίμακος, τόν Ἐφραίμ τόν Σύρον ἢ Νικόδημον τόν Ἀγιορείτην, τόν συλλέξαντα ἅπασαν τήν γραμματείαν τῆς Ὁρθοδόξου πνευματικότητος, μίαν μορφήν καταλαμφθεῖσαν ἀπὸ τὰς ὑπερουσίους ἀκτίνας τῶν ἀκτίστων ἐνεργειῶν, αἵτινες τόσον χαρακτηρίζουσιν τήν καθ' ἡμᾶς θεολογίαν;

Ἡ ἀραίωσις τοῦ μοναχικοῦ Βασιλειανοῦ τάγματος μέχρις ἐπικινδύνου βαθμοῦ, μήπως δέν εἶναι ἐκφραστικὴ τῆς κοσμικῆς νοοτροπίας, ἡ ὁποία ἐπικρατεῖ μεταξύ τῶν πιστῶν, ἕνεκεν τῶν ἀντορθοδόξων διδασκαλιῶν; Ποιός θά καταδεχθῇ νά μονάσῃ ἐκ τῶν κενοδόξων ἐκείνων νέων, οἵτινες ἀπεδύθησαν εἰς τήν ἄκοπον προσπάθειαν —πρόσθες ματαιοπονίαν— διὰ τήν δημιουργίαν τοῦ «*... χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ*», μιᾶς παραδόξου συνθέσεως ὑποκαθιστώσας μοιραίως τήν

Ἐκκλησίαν ἐν τῇ ἀποστολῇ αὐτῆς ἐν τῷ κόσμῳ; Ὡς ποία οἰκογένεια ἐκ τῶν τρεφομένων μέ τό νηπιῶδες γάλα τοῦ ἐκκοσμιευμένου χριστιανισμοῦ θά προσφέρῃ εὐχαρίστως ἐν τέκνον της εἰς τόν Μοναχισμόν, καί δι' αὐτοῦ πρός τόν Θεόν εἰς ὁσμήν εὐωδίας πνευματικῆς;

Ἰδού, διατί τό διχάσαν τήν Ἐκκλησίαν ἡμερολογιακόν ζήτημα δέν πρέπει νά τό βλέπωμεν μόνον ἐν τοῖς στενοῖς ὁρίοις τῶν δέκα καί τριῶν ἡμερῶν, ἀλλ' ἐν συσχετίσει μέ τήν καθολικήν ζωήν τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία, διά τῆς ἀντικανονικῆς ἐνεργείας της, ἐστερήθη χιλιάδων πιστῶν, γνησιωτάτων καί πιστωτάτων εἰς τάς παραδόσεις καί βιούντων θαυμαστῶς τό ἰδιάζον ἡμῖν ὀρθόδοξον μοναστικόν πνεῦμα.

Ἰδού διατί κατὰ μεῖζονα λόγον ἡ Ἐκκλησία, πρός διατήρησιν τῆς ὑπερουσίου πνευματικότητός της, ἐπιβάλλεται νά οἰκειωθῇ αὐτά τά ἀπλά ἐν Κυρίῳ καί ὥραϊά τέκνα της, ἅτινα μακράν αὐτῆς ἐσθίουν τό οὐράνιον μάννα τῆς Πατερικῆς σοφίας, ζῶντα ἀσκητικῶς ἐν τῷ κόσμῳ καί νηστεύοντα πολύ, καί προσευχόμενα διά τῆς νοεράς προσευχῆς καί συνεχίζοντα τήν παράδοσιν τῆς ἐν θλίψει καί πένθει Χριστοῦ διαπορευομένης ἀσκητικῆς Ὁρθοδόξιας μας.

Ἡ Ἐκκλησία ὀφείλει νά ἀντιληφθῇ τήν προσηγομένην ἀφανῶς, ἀλλά βεβαίαν διάβρωσιν εἰς τήν ὀρθόδοξον πνευματικότητα, ἥς τυγχάνει ἐπίσημος φορεῦς καί ὑπεύθυνος ἐρμηνεύς, καί νά καταπολεμήσῃ τάς προτεσταντιζούσας τάσεις ὑποκαταστάσεως της ὑπό λαϊκῶν στοιχείων, συγχρόνως τό κήρυγμα τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν μέ τάς κοσμικάς ἐπιθυμίας. Νά ἀντιτάξῃ εἰς τόν σημερινόν εὐδαιμονισμόν τῶν χλιαρῶν χριστιανῶν, τό θεοεἶκελον πνεῦμα τῆς ἐκουσίου θλίψεως καί ταπεινώσεως τοῦ Χριστοῦ, ὅπερ εἶναι «*ἡ στολή τῆς θεότητος*», ὅπως ἀκριβῶς τό ἐβίωσαν οἱ Πατέρες οἱ μακαριστοί. Νά ἀντιτάξῃ τήν ἐγκράτειαν καί τόν αὐστηρόν βίον — ὅστις περιγράφεται εἰς τά λειτουργικά βιβλία τῆς Ἐκκλησίας — εἰς τάς σκανδαλώδεις διδασκαλίας, καθ' ἃς ἀθετεῖται ὁ ἀσκητικός «*ὑπωπιασμός*» καί νά τονισθῇ ἡ ἔκτασις καί τό βάθος τῆς ἐκ τῆς ἐν Ἐδέμ πτώσεως διαφθοράς τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Εἰς τάς ἐκ Δύσεως γλυκαναλάτους χριστιανικάς μυθιστορίας, μέ τάς σαρκικάς συναισθηματικότητας καί τάς πλανώσας νοσηράς συγκινήσεις, νά ἀντιδράσῃ διά τοῦ πλήρους κατανύξεως, θείας ἀγάπης καί ἱερῶν προσευχῶν βίου τῶν ἁγίων Πατέρων.

Οὐδέποτε ἄλλοτε ἡ Ἐκκλησία μας εἶχε τόσην ἀνάγκην ἐπιστροφῆς καί ἀναβαπτίσεως εἰς τάς ζωογόνους πηγάς τῆς ἀμωμήτου Ὁρθοδόξιας

ὁσπιν σήμερον, ὅτε πολυώνυμα στοιχεῖα συνεκεράσθησαν μέ τήν διδασκαλίαν της τόσον, ὥστε νά μή γνωρίζῃ τίς τί εἶναι γνήσιον καί τί νόθον, τί Ὁρθόδοξον καί τί Προτεσταντικόν, ποία ἡ Ἀνατολική καί ποία ἡ Δυτική θεολογία, ποία ἡμετέρα πνευματικότης καί ποία ξένη.

Ἐάν ἡ Ἐκκλησία ἀποφασίσῃ νά ἀνασυνδέσῃ τόν διακοπέντα δεσμόν της μέ τοὺς ἁγίους Πατέρας, εἶναι ἀπαραίτητον ὅπως ἐγκολπωθῇ τοὺς ἀσκητικούς παλαιοημερολογίτας, οἵτινες ἀποτελοῦν ζῶσαν πραγματικότητα, ὡς ἐκείνη τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας, ἀπό τε ἀπόψεως ὀρθοδόξων φρονημάτων, ἡθικοῦ βίου καί ἰδιαζούσης πνευματικότητος.

Αἱ περίξ τῆς Ἀττικῆς ἔρημοι ἐπληρώθησαν γυναικείων μοναστηρίων καί ἀλλαχοῦ ἀνδρῶν, ἀνηκόντων εἰς παλαιοημερολογίτας. Ὁλόκληροι αἱ οἰκογένειαι τῶν ἐνδύονται τό ἅγιον καί ἀγγελικόν σχῆμα, ἐνθυμίζουσιν ἐναργῶς τάς ἁγίας οἰκογενείας τῶν μεγάλων Διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας Μ. Βασιλείου, Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου καί ἄλλων. Καί εἶναι θαῦμα νά βλέπη τις εἰς τάς ἡμέρας μας τήν ἀναβίωσιν τῆς εὐσεβείας ἥτις ἐνεφανίσθη εἰς τήν Ἐκκλησίαν ἀπό τόν πρῶτον αἰῶνα, εἰς μίαν ὑλιστικὴν ἐποχὴν καί ὀλιγόπιστον γενεάν, καί ἐν τῷ προσώπῳ μοναστῶν καί μοναζουσῶν νά διακρίνῃ ἐδῶ μέν τήν Μακρίνα, ἐκεῖ δέ τόν Μ. Βασίλειον, τήν Νόννα, τόν Γρηγόριον τόν Θεολόγον, τόν Χρυσόστομον, τήν Συγκλητικήν, τόν Γρηγόριον Νύσσης, τήν Ἐμμέλειαν, τόν Ναυκράτιον, τόν Πέτρον, Γρηγόριον τόν Παλαμᾶ μέ τοὺς ἀδελφούς του, τήν μητέρα του καί τάς ἀδελφάς του. Ποῦ μέν Νικόδημον τόν Ἀγιορείτην, ποῦ δέ τήν μητέρα του Ἀγάθην, ὅλους περιβεβλημένους μοναστικῶς ἐν ἀπόκοσμον καί θεῖον σχῆμα, οὔτινος ἡ οὐσία βεβαιοῦται ὡς ἀσκητική καί μοναστική, πνεῦμα, ὅπερ διήκει δι' ὅλης τῆς ἱστορίας τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, καί ἀποβαίνει τόσον ἐκφραστικόν τῶν ἐπὶ γῆς σκοπῶν της.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω καθίσταται πρόδηλος ἡ ἀναγκαιότης τῆς ἐπιλύσεως τῆς ἐκκρεμότητος τοῦ ἡμερολογιακοῦ θέματος, ἡ παράτασις τῆς ὁποίας θά διαιωνίζῃ τήν σύγχυσιν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Θά κλονίζει ἐκκλησιολογικῶς τάς ὀρθοδόξους βάσεις της ἄνευ ἱκανότητός τινος ἀμύνης, θά νοθεύῃ τό πνευματικόν περιεχόμενόν της, θά ματαιώνῃ τοὺς σκοπούς της, θά στερεῖται τῶν θετικῶν ὑπηρεσιῶν τῶν εὐλαβεστάτων τέκνων της παλαιοημερολογιτῶν, ὧν τό πνεῦμα καί ὁ βίος ἐγγυῶνται τήν ἀναγέννησιν τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, «*δι' ἣν Χριστός ἀπέθανε*».

Παλλαϊκόν Προσκύνημα*

Από τήν μεσημβρίαν τῆς Τρίτης** πού ὁ νεκρός ἀρχηγός μας ἐξετέθη εἰς λαϊκόν προσκύνημα εἰς τόν Ἰ.Ν. τῆς Μεταμορφώσεως Κυψέλης, μέχρι τήν ἀντίστοιχον ὥραν τῆς Τετάρτης, ὅπου καί ἦλθεν εἰς τόν τάφον καί ἐχάθη ἀπό τοὺς ὀφθαλμούς μας ὑπῆρξαν δραματικά στιγμαί καί ἐξετυλίχθηκαν σκηναί σπαρακτικά καί θρηνικώταται. Ὁλος αὐτός ὁ κόσμος πού ἐθρηνοῦσε ἀσυγκράτητος, πρέπει νά εἶχε τήν αἴσθησιν μιᾶς μεγάλης ἐκκλησιαστικῆς καί ἐθνικῆς συμφορᾶς. Ὁ γόος καί ὁ σπαραγμός τοῦ πλήθους, τό ἀτέρμον ρεῦμα τοῦ λαοῦ, τοῦ κάθε τάξεως καί προελεύσεως λαοῦ πού ἀλλοπαρμένο ἔφθανε ἀπό ὅλας τάς κατευθύνσεις ἐμπρός εἰς τόν νεκρόν ἀρχηγόν, ἦτο ἡ ἀπόδειξις τῆς μεγάλης του ἀκτινοβολίας. Τό θέαμα ἦτο ἀνώτερον πάσης περιγραφῆς. Τό τραγικό μήνυμα πού ἔφθασε ἀπό στόμα σέ στόμα ἕως τά πέρατα τῆς ἐλληνικῆς γῆς καί ἐξεσήκωσε τό θρῆνο καί τό κλάμα μυριάδων χριστιανικῶν ψυχῶν, ἔφερε τέλος ἐμπρός εἰς τό σεπτόν σκῆνωμα τοῦ νεκροῦ ἱεράρχου τόν ὀλοφυρμό ὀλοκλήρου τοῦ Ἑθνους.

Οἱ ἄνθρωποι ἔφθανον δρομαῖοι, ἔξαλλοι καί κατακεραυνωμένοι ἀπό τό φρικτό ἄγγελμα. Ἡ ἀτμόσφαιρα ἦτο ἠλεκτρισμένη ἀπό τήν καθολικήν συγκίνησιν καί ἡ ἀπελπισία πού ἐχαράσσετο εἰς τά πρόσωπα τῶν ἀνθρώπων ἔδειχνε πόσον ἡγαπήθη ὁ μέγας ἡγέτης.

Μέσα εἰς μίαν τοιαύτην ἀποκορυφωμένην συγκίνησιν καί ἐνῶ οἱ ὀφθαλμοί μας δέν εἶχον ἀκόμη συνηθίσει τό θέαμα τοῦ νεκροῦ Ἱεράρχου, ὁ ὑπουργός Δικαιοσύνης κ. Θεοφανόπουλος, ὅστις εἶχεν φθάσει εἰς τόν Ἱερόν Ναόν μόλις ἐπληροφορήθη τό τραγικόν γεγονός, ἀφοῦ ἔλαβε τόν λόγον, εἶπεν τά ἑξῆς: «Ὁ ἄνθρωπος τοῦ ὁποίου τό λείψανον ἀτενίζομεν δέν ὑπῆρξεν τυχαῖος. Ἐνεσάρκωσεν εἰς τήν μεγάλην του καρδίαν ὅ,τι ὑψηλότερον ἔχει ὁ ἄνθρωπος ἐπὶ γῆς. Καί τοῦτο εἰς ἐποχήν πού ἀπαιτεῖτο θάρρος καί καρτερία ἀνεξάντλητος. Ὁ καθείς μας ἔχει ὑποστεί τήν εὐεργετικήν ἀκτινοβολίαν τοῦ ἀνδρός καί ἡ ἱστορία τῶν ἡμερῶν μας δέν ἡμπορεῖ νά τόν ἀγνοήσῃ. Τό χρέος μας σήμερον παραμένει ἡ συνέχισις τῆς

πορείας, τήν ὁποίαν ἐκεῖνος ἔκαμε. Ἄς εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ἡ παρουσία τοῦ πνεύματός του δέν θά παύσει νά μᾶς σκέπη καί νά μᾶς καθοδηγῇ καί πέραν τοῦ τάφου». Ἡ συγκίνησις ὅμως καί τοῦ ὁμιλητοῦ καί τοῦ λαοῦ ἦτο τοιαύτη ὥστε ὅλοι ἐξέσπασαν εἰς λυγμούς. Εἰς τοιαύτας στιγμάς καμμία δύναμις τῆς λογικῆς δέν εἶναι δυνατόν νά καταστείλῃ τό συναίσθημα καί νά ἀνακόψῃ τόν δρόμον τῆς καρδίας πού θέλει νά κλάψῃ νά θρηνήσῃ πικρά τόν χαμό ἐνός θρησκευτικοῦ καί ἐθνικοῦ ἥρωος. Ἡ ἡμέρα τῆς Τρίτης ὑπῆρξεν ἡμέρα παλλαϊκοῦ συναγερμού καί συγκλονισμοῦ τῶν ψυχῶν ἀπό τό φρικτόν ἄγγελμα. Καί ἐνῶ ὅλοι εἰς τήν ἀρχήν ἐννοιώσαμε νά καταρρέῃ τό θάρρος μας, σάν νά κτυπηθήκαμε ἀπό ἰσχυρό κεραυνό, συσπειρώσαμε τάς δυνάμεις μας εἰς μίαν ὑστάτην προσπάθειαν διά τήν ἐπομένην. Ἐπρεπε νά συνοδεύσωμε μέ τό κεφάλι ψηλά τόν μέγας ὁμολογητή τῆς πίστεως ἀφοῦ καί ὁ ἴδιος ποτέ δέν τό ἔσκυψε ἐμπρός εἰς τόν ἐκβιασμό ἢ τό δέλεαρ.

Τό πρωί τῆς Τετάρτης*** ἤρρεν τήν Ἐκκλησίαν καί τοὺς γύρω χώρους καταμέστους ἀπό κόσμο.

Κατόπιν ὅμως ἀπεδείχθη ὅτι αὐτοί δέν ἦσαν παρά αἱ προφυλακαί τῆς κοσμοπλημμύρας πού ἐξεχύθη σέ λίγο ἀπό ὅλα τά σημεῖα τῶν Ἀθηνῶν καί τοῦ Πειραιῶς. Τέλος διεκρίναμε μορφάς ἀγωνιστῶν ἀπό τά παραρτήματα, Βόλου, Λάρισας, Θήβας, Κριεκούκι, Χαλκίδας κ.λπ., ἔδωσαν τό «παρών» εἰς τόν ἀρχηγό τους καί τόν προέπεμψαν εἰς τήν τελευταίαν του κατοικίαν. Ὁ μέγας ἡγέτης ἐγνώριζε τήν πίστιν ὅλου αὐτοῦ τοῦ λαοῦ καί αὐτό τοῦ ἔδιδε πάντοτε θάρρος καί πεποίθησιν διά τόν θρίαμβον τῆς Ἐκκλησίας, χάριν τῆς ὁποίας ἠνάλωσε ὅλην τήν πολυτάραχον ζωὴν του.

Μέσα εἰς τόν Ἱ. Ναόν ὑπερτεσσαράκοντα ἱερεῖς μας εἰς δύο μακροὺς στίχους ἔψαλλον τήν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν. Ὁ συνωστισμός καί ὁ θρῆνος εἶχε δημιουργήσῃ ἀτμόσφαιραν ἐξαιρετικῶς τεταμένην καί συγκινητικήν. Ἐξω χιλιάδες λαοῦ συνωθοῦντο νά πλησιάσουν τήν θύραν τοῦ ναοῦ μέ τήν ἐλπίδα νά ἀσπασθοῦν διά τελευταίαν φοράν τήν ἁγίαν χεῖρα τοῦ δεσπότου μας. Κοινὴ ἦτο ἡ ὁμολογία ὅτι οὐδέποτε διεδραματί-

* «Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ», Ἄρ. φ. 216-217, ἔτος 9ον, 12/9/1955, σελ. 5.

** Τρίτη 7/9/1955.

*** Τετάρτη 8/9/1955.

σθησαν συγκινητικώτεροι σκηναί ὁμαδικοῦ πένθους. Τό λείψανον τοῦ ἀνδρός πού ἐσκέπασε μέ τήν παρουσίαν του δύο δεκαετηρίδας τόν ἀγῶνα μας ἐδέχετο τάς τελευταίας ἐκδηλώσεις παλλαϊκῆς λατρείας.

Ὅταν ἔφθασε ἡ στιγμή νά ἀποχαιρετίσῃ τόν νεκρόν ἐκ μέρους τοῦ κλήρου ὁ Πανος. Ἀρχιμαν/της κ. Χρυσόστομος Νασλίμης, ἡ συγκίνησις καί ὁ κοπετός κορυφοῦνται. Ὁ ὁμιλητής μέ μέγαλον κόπον ἀρθρώνει τάς λέξεις. Καμμία ἄλλη ἀνθρωπίνη ἐκδήλωσις δέν εἶναι ἐκφραστικώτερα εἰς τοιαύτας στιγμάς ἀπό τό κλάμα. Τό αὐτό συμβαίνει καί μέ τόν δεύτερον ὁμιλητήν τόν καλόν καί μέγαλον μας φίλον κ. Ροζάκη. Ὁ κ. Κυριακόπουλος καί ὁ Πανος. Ἀρχ/της κ. Ἀκάκιος Παπᾶς κλείουν μέ τούς ἀποχαιρετιστηρίους λόγους τῶν τήν σειράν τῶν ὁμιλητῶν.

Ἐν τῷ μεταξύ πυκναί τάξεις ἀστφυλάκων συγκρατοῦν τάς ὠθήσεις τοῦ πλήθους πού ἀγωνίζεται νά εἰσέλθῃ εἰς τόν ναόν. Ἔχουν περάσει πολλά ὥραι καί τό ρεῦμα τῶν προσκυνητῶν δέν φαίνεται νά ἐξαντληθῇ. Ὁ χρόνος τῆς ἐκφορᾶς ἔχει παραδιασθῇ κατά δύο ὥρας. Κρίνεται σκόπιμος ἡ διακοπή τοῦ προσκυνηματος καί ἡ ἐκφορά τοῦ νεκροῦ. Ἔχει πλησιάσει ἄλλωστε ἡ μεσημβρία.

Ἡ ἐμφάνισις εἰς τό ἀπειράριθμο πλήθος τοῦ ἁγίου λειψάνου ἦτο ὡς ἔναυσμα εἰς τήν τεταμένην συγκίνησιν τοῦ λαοῦ. Ὁ βαθμός καί ἡ ἔντασις τῶν συγκεκριμένων ἐκδηλώσεων τοῦ πλήθους οὔτε περιγράφεται οὔτε ἀποδίδεται ἄλλως πως. Σημειώνομεν μόνον ὅτι ὅλοι ἔκλαιον. Ἐβλεπες μίαν ἀνθρωποθάλασσα νά συνταράσσεται ἀπό τό ἀναφυλτό καί νά σπαράσσεται ἀπό τόν ἀσυγκράτητο πόνο τοῦ ἀποχωρισμοῦ.

Ὅλο αὐτό τό πλήθος μολονότι διεκαίετο ὑπό τῆς ἐπιθυμίας νά ἀκολουθήσῃ τόν ἀρχηγόν του ἕως τό τέρμα τῆς πορείας του, δέν ἤμπορούσε, διότι ἡ μονή τοῦ «Ἀξίον Ἑστί» εἰς τούς πρόποδας τῆς Πάρνηθος εἰς τήν ὁποίαν θά ἀνεπαύετο, ἦτο εἰς μακροτάτην ἀπόστασιν. Ἐν τούτοις ἡ νεκροφόρος ἔσυρε εἰς τό κατόπιν τῆς μακράν φάλαγγα διακοσίων αὐτοκινήτων.

Ἦκούσθησαν νεοημερολογίται νά λέγουν· «Νά ἕνας δεσπότης πού τόν ἀγαποῦσαν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι».

Ἡ κωμόπολις τοῦ Μενιδίου ἀπό τήν ὁποίαν θά διήρχετο ἡ πομπή εὐρίσκετο ἐπὶ ποδός. Τήν ὑπεδέχθησαν ἑκατοντάδες ἄνθρωποι πού γονατιστοί ἔρραινον μέ ἄνθη τόν ἀπερχόμενον ἀρχηγόν. Ἔτσι ὁ παλλαϊκός συναγερμός ἔδειξε δι' ἄλλην μίαν φοράν πόσον βαθειά εἰς τάς ψυχάς εἶχεν ριζοβολήσει ὁ σπόρος, πού ὁ ἡγέτης μας ἔσπειρε εἰς τήν ἐπὶ γῆς πορείαν του. Μακάριος ἐκεῖνος πού θά θέσει ὡς ἰδανικόν τῆς ζωῆς του τήν συνέχισιν τοῦ αὐτοῦ ἔργου.

Εἰς τήν Μονήν, ἀφοῦ πρῶτον ἡ πομπή εἰσῆλθεν εἰς τόν Ναόν, ὠδηγήθη τέλος εἰς τόν τάφον πού ἠνοίχθη ἔμπροσθεν ἑνός μικροῦ πολυγωνικοῦ ἐκκλησιδίου ἔχοντος τό σχῆμα τῶν πρωτοχριστιανικῶν Μαρτυρίων, ναϊδρίων δηλαδή πού ἀνεγείροντο εἰς τούς τάφους τῶν μαρτύρων. Ἐκεῖ διὰ τελευταίαν φοράν ἀποχαιρέτισε τόν πολυ-

κλαυστον ἡγέτην μας, ὁ θεολόγος κ. Δ. Μπατιστάτος, τοῦ ὁποίου ὁ λόγος ἦτο πράγματι μνημειώδης. Ἦτο ὡς ὄρκος ἔμπρός τήν ἀπερχομένην ἐκ τοῦ κόσμου τούτου μορφήν τοῦ ἀνθρώπου, πού ἐστάθη πρότυπον αὐταπαρνήσεως, ἡθους, καί χριστιανικοῦ ἡρωϊσμοῦ.

Αἱ ὀλίγαι τελευταῖαι στιγμαί δέν ὑπῆρξαν ὀλι-

γώτερον συγκινητικά.

Ὅταν ὁ τάφος εἶχεν κλείσει πιά τό φωτεινόν ὄραμα τῆς μορφῆς τοῦ μεγάλου ἀνδρός, αἱ καρδίαι ὅλων ἐσφίχθησαν ἀπό τό βάρος μιᾶς προσωρινῆς ἐντυπώσεως ὅτι ὅλα ἐχάθησαν.

Ἡ ὁδύνη ἐγένετο τρομερωτέρα καί ἀνέβαινε εἰς τόν λάρυγγα ὡς λυγμός ἀσυγκράτητος.

Πολλοί ἀπεμονώθησαν ἀπό τό πλήθος καί ἐξέσπασαν εἰς ἕναν ὕστατο σπαρακτικό θρήνον.

Καί ὅμως εἶναι βέβαιον, ὅτι ἂν ἡδύνατο νά μᾶς ὁμιλήσῃ ὁ καλός μας πατέρας τήν στιγμήν ἐκείνην θά ἐπανελάμβανεν τά λόγια τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. «Ἐγὼ γάρ ἤδη ἀπένδομαι, καί ὁ καιρός τῆς ἐμῆς ἀναλύσεως ἐφέστηκε· τόν ἀγῶνα τόν καλόν ἠγωνίσμαι, τόν δρόμον τετέλεκα, τήν πίστιν τετήρηκα· λοιπόν ἀπόκειται μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος, ὃν ἀποδώσει μοι Κύριος ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ὁ δίκαιος κριτής, οὐ μόνον δ' ἐμοί, ἀλλά καί πᾶσι τοῖς ἡγαπηκόσι τήν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ...».

ΑΦΙΕΡΩΜΑ

Ο ΤΙΜΙΟΣ ΚΑΙ ΖΩΟΠΟΙΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

του συνεργάτου μας Κωνσταντίνου Πάνου

Ένας όμορφος ύμνος της Εκκλησίας μας, συμπυκνώνει εύστοχα, την άξια που έχει γι' αυτήν και για κάθε χριστιανό, ο Τίμιος και Ζωοποιός Σταυρός του Κυρίου μας. Ο Ζωηφόρος λοιπόν Σταυρός «είναι της ευσεβείας, τό αήττητον τρόπαιον, ή θύρα του Παραδείσου, τών πιστών τό στήριγμα, της Εκκλησίας τό περιτείχισμα. Διά του Τιμίου Σταυρου έξαφανίσθηκε καί καταργήθηκε ή προπατορική κατάρρα, κατεβλήθη ή δύναμις του θανάτου καί ύψωθήκαμε από τή γή, εις τά ούράνια. Είναι όπλον άκαταμάχητον, δαιμόνων άντίπαλος, ή δόξα τών μαρτύρων, τών όσίων ως άληθώς, τό έγκαλλώπισμα. Είναι ό λιμένος της σωτηρίας μας, ό Τίμιος Σταυρός, διά του όποιου, ό Κύριος, μάς έδώρησε τό μέγα Του έλεος».

Η Εκκλησία μας τιμά κατά τό έορτολόγιο της, πολλές φορές του έτους τόν Τίμιο Σταυρό. Τό σημείο του Σταυρου άποτελεί ένα από τά έξωτερικά στοιχεία κάθε μυστηρίου. Κάθε λειτουργική πράξη, ξεκινά καί τελειώνει μέ τό σημείο του Σταυρου. Ο Σταυρός, δεσπόζει παντου στους Ναούς, κοσμεί τίς στέγες, τούς τρούλους, τά κωδωνοστάσια. Όλόκληροι Ναοί κτίζονται σέ σχήμα Σταυρου (σταυροειδής μετά τρούλου).

Εις τόν Τίμιο Σταυρό είναι αφιερωμένη ή 14η Σεπτεμβρίου, ήμέρα έορτασμού της Παγκοσμίου Υψώσεως Του, καθώς καί όλόκληρη ή ύμνολογία της Γ΄ Κυριακής τών Νηστειών, της τρίτης δηλαδή Κυριακής της Μ. Τεσσαρακοστής. Επίσης, ή Εκκλησία μας τιμώντας ιδιαίτερώς τό Τίμιον Ξύλον, εκτός του γεγονότος ότι μνημονεύει Αυτό σέ κάθε ακολουθία της, έχει αφιερώσει σ' Αυτό καί

ιδιαίτερη ακολουθία δύο φορές τήν εβδομάδα, κάθε Τετάρτη καί Παρασκευή. Επίσης μία άλλη ήμέρα του έορτολογίου, ή 1η Αυγούστου είναι αφιερωμένη στην πρόοδο του Τιμίου Σταυρου. Η έορτή άποτελεί άνάμνηση της λιτανείας που ξεκινούσε από τήν Άγία Σοφία προς τά Άνάκτορα καί κατά τήν διάρκεια δεκαπέντε ήμερών, περιφερόταν σέ όλόκληρη τήν Κωνσταντινούπολη καί περί τά τείχη της πόλεως καί έτίθετο προς προσκύνησιν στους συνοικιακούς ναούς. Σέ άλλες δέ ήμέρες του έορτολογικού κύκλου ή Εκκλησία μας τιμά τήν εύρεση του Τιμίου Σταυρου (6 Μαρτίου) τήν εμφάνισή του, επί Άγίου Κυρίλλου, στον ούρανό τών Ιεροσολύμων (7 Μαΐου) καθώς καί τήν νέα εμφάνιση του Τιμίου Σταυρου, στους άγωνιζόμενους Γνησίους Όρθοδόξους, τό 1925. (Έορτάζεται τήν Κυριακή μετά τήν Ύψωσιν). Επιπλέον, κατά μίμησιν του Άκαθίστου Ύμνου, ή Ύμνογραφία της Εκκλησίας μας περιέχει καί ακολουθία άποτελούμενη από 24 οίκους, οί Χαιρετισμοί του Σταυρου, όπως ό λαός μας τήν γνωρίζει.

Η άξία καί ή σημασία, που ή Εκκλησία μας άποδίδει στον Τίμιο Σταυρό διά του έτησίου λειτουργικού κύκλου, είναι ή άρμόζουσα τιμή καί προσκύνησις στον τόπο, όπου ό Κύριός μας θυσιάσθηκε γιά τό γένος τών ανθρώπων καί συνάμα τό μέσον της σωτηρία μας. Όμως ή δύναμις του Σταυρου γίνεται φανερή πολύ πριν τήν Σταυρική θυσία του Κυρίου. Ήδη από τήν Παλαιά Διαθήκη, καθίσταται εύδιάκριτη ή ισχύς του. Προτυπώνεται ό Τίμιος Σταυρός στην Παλαιά Διαθήκη, διά πολλών σημείων, προετοιμάζοντας στά πλαίσια του

σχεδίου τῆς Θείας Οικονομίας, τὴν ἔλευση τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ καὶ τὴν ἀπολυτρωτικὴ ἐπ' αὐτοῦ θυσία τοῦ Κυρίου μας.

Ἀξία μνημονεύσεως εἶναι ἡ θαυματουργικὴ διεύλευση τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης ἀπὸ τοὺς καταδιωκομένους ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους, Ἰσραηλίτες. «Σταυρόν χαράξας Μωσῆς, ἐπ' εὐθείας ράβδῳ, τὴν Ἐρυθρὰν διέτεμε..» λέγει ἡ πρώτη καταβασία τοῦ Σταυροῦ. «..ἐξέτεινε.. τὴν χεῖραν ἐπὶ τὴν θάλασσαν.. καὶ ἐσχίσθη τὸ ὕδωρ καὶ εἰσῆλθαν οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ..» (Ἐξ. ιδ', 15-25). Διὰ τοῦ σημείου τοῦ Σταυροῦ, ὁ μέγας ἐν προφήταις Μωϋσῆς, διήνοιξε στὰ δύο τὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα, σώζοντας τοὺς Ἰσραηλίτες ἀπὸ τὴν δουλεία τῶν Αἰγυπτίων. Τό γεγονός προεικονίζει σαφῶς τὴν διὰ σταυροῦ ἀπολύτρωση ἀπὸ τὴν δουλεία τῆς ἁμαρτίας, τό πέρασμα ἀπὸ τὸν θάνατο, στὴν ἐν Χριστῷ ζωὴ.

Μία ἄλλη προτύπωση, ἀνάμεσα στίς πολλές πού ἡ Παλαιὰ Διαθήκη, οὐσα σκιά καὶ προάγγελος τῆς Καινῆς περιέχει, εἶναι ἡ νίκη τῶν Ἰσραηλιτῶν ἐναντίον τῶν Ἀμαληκίων. Τό γεγονός ἔλαβε χώρα στὴν ἔρημο τοῦ Σινᾶ καὶ ἡ νίκη ἐπετεύχθη μέ τὴν βοήθεια τοῦ Μωϋσῆ. Κατὰ τὴν πορεία πρὸς τὴν γῆ τῆς ἐπαγγελίας, οἱ Ἰσραηλίτες ἀντιμετώπισαν τὸν πολεμικὸ καὶ ἄγριο λαὸ τῶν Ἀμαληκίων. Παρὰ τό ἀριθμητικὸ μειονέκτημά τους, οἱ Ἰσραηλίτες νίκησαν μέ θαυματουργικὸ τρόπο. Ὁ Μωϋσῆς ὁ ὁποῖος εἶχε ἀνέλθῃ ἐπάνω σὲ ὕψωμα, κρατοῦσε ἀνοικτὰ τὰ χέρια του πρὸς τὰ πλάγια, σχηματίζοντας τό σημεῖο τοῦ Σταυροῦ. Διὰ τῆς ἰσχύος τοῦ Σταυροῦ, οἱ Ἰσραηλίτες νίκησαν (Ἐξοδ. ΙΖ', 8-16).

Σέ ἄλλη περίσταση, ὅταν ὁ λαὸς τοῦ Ἰσραὴλ δοκιμάστηκε ἀπὸ τὴν ἔλλειψη ὕδατος, ὁ Μωϋσῆς, σημειώνοντας τὸν τύπο τοῦ σταυροῦ μέ τὴν ράβδου, ἐξήγαγε ὕδωρ ἀπὸ τὸν ἄγονο βράχο τῆς ἐρήμου. «Υδὼρ ἐκ πέτρας ἀγόνου, τερατουργούμενον» ὅπως ψάλλει ἡ ἐκκλησία μας. Εἶναι κι ἐδῶ προφανὴς ἡ τυπολογικὴ ἀναφορά στὸν Σταυρό. Ἡ πέτρα, ἀπὸ τὴν ὁποία, προῆλθε τό ζωογόνο ὕδωρ, θεωρεῖται τύπος τοῦ «κρανίου τόπου», ὅπου εἶχε τοποθετηθεῖ ὁ Σταυρός (Ἐξοδ. ΙΖ', 1-8).

Ἄλλη προεικόνιση τοῦ Σταυροῦ: Στό 21ο

Κεφάλαιο τοῦ βιβλίου τῶν Ἀριθμῶν, περιγράφεται τό περιστατικὸ τῆς λιποψυχίας τῶν Ἰσραηλιτῶν κατὰ τὴν μακροχρόνιο περιπλάνησίν τους στὴν ἔρημο, πού ἐπακολούθησε μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Ἀαρῶν. Οἱ Ἰσραηλίτες, ἔδειξαν ὀλιγοπιστία καὶ ἐστράφησαν κατὰ τοῦ Μωϋσέως. Πικρὴ δοκιμασία ἀκολούθησε: «ὄφεις.. ἔδακνον τὸν λαὸν καὶ ἀπέθανε λαὸς πολὺς τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ..» (Ἀριθμ. κα', 6). Πολλοὶ Ἰσραηλίτες θανατώνονταν ἀπὸ τό δάγκωμα φιδίων. Τὴν ὀδυνηρὴ αὐτὴ δοκιμασία ὁ Μωϋσῆς, κατὰ θεῖαν ἐντολή, τὴν ἀντιμετώπισε κατασκευάζοντας ὁμοίωμα χάλκινου ὄφεως. Τό χάλκινο φίδι τό ἔβαλε ἐπάνω σὲ κοντάρια καὶ τό τοποθέτησε σὲ ὑψηλὸ σημεῖο. Οἱ Ἰσραηλίτες πού εἶχαν πέσει θύματα τοῦ δηλητηρίου τῶν φιδίων, ὅταν ἀντίκρυζαν τὸν ὑψωθέντα χάλκινον ὄφιν, λυτρώνονταν ἀπὸ τό κακὸ καὶ ὑγιεῖς ἐγένοντο.

Ὁ ἴδιος ὁ Κύριός μας ἐρμήνευσε τό γεγονός αὐτό, ὡς προτύπωση τοῦ σταυρικοῦ του θανάτου: «καθὼς Μωϋσῆς ὕψωσε τὸν ὄφιν ἐν τῇ ἐρήμῳ, οὕτως ὑψωθῆναι, δεῖ τὸν Υἱὸν τοῦ Ἀνθρώπου, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτόν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον» (Ἰω. γ', 14-15). Διὰ τοῦτο, οἱ Ἅγιοι Πατέρες θεωροῦν τὴν ὑψωσιν τοῦ χάλκινου ὄφεως ἀπὸ τὸν Μωϋσῆ, τύπο τοῦ μυστηρίου τοῦ σταυροῦ καὶ τῆς διὰ σταυροῦ σωτηρίας, πάντων τῶν εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν πιστευόντων.

Ἄλλη προτύπωση τοῦ Σταυροῦ, εἶναι καὶ ἡ θυσία τοῦ Ἰσαάκ. Λέγει ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας Κρήτης: «Σταυροῦ τύπον ἐκπλήρου.. Ἰσαάκ (Ἐξοδ. ΚΒ', 1-19), τὰ ξύλα τῆς θυσίας ἀναλαβὼν καὶ τῷ πατρὶ θυσίαν ἑαυτὸν ἐπειγομένῳ προτροπάδην ἐχόμενος» (PG. 97, 1032). Ὁ δὲ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς συμπληρώνει ὅτι: «ἐν.. τῷ Ἀβραᾶμ τὸ μυστήριον ἐνήργει τοῦ σταυροῦ, ὁ δὲ αὐτοῦ υἱὸς ἦν τύπος τοῦ σταυρωθέντος ὕστερον» Χριστοῦ (PG. 132-133). Τὰ ξύλα λοιπόν ἐκεῖνα, πού εἶχαν συγκεντρωθεῖ εἰς τὸν τόπον τῆς θυσίας θεωροῦνται ὡς ὁ τύπος τοῦ Σταυροῦ καὶ ὁ μέχρι θυσίας ὑπάκουος υἱός, ὁ Ἰσαάκ, τύπος τοῦ ἐν σταυρῷ θυσιασθέντος Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

(συνεχίζεται)

ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΟΥΣΙΩΔΗ

✓ Δέν ἐπρόφθασε νά στεγνώση ἡ μελάνη τῆς ἀπαντήσεώς μας πρὸς τὸν «Ὁρθόδοξον Τύπον» εἰς τὸ ὅτι «ἀπολαμβάνομεν πλήρως ὅλων τῶν δικαιωμάτων μας» καὶ ἰδοὺ ἡ δυσάρεστος ἐπιβεβαίωσις. Ἡ ἀγιορειτικὴ Μονὴ Μεγίστης Λαύρας, τῇ βοηθείᾳ τῶν ἀστυνομικῶν ἀρχῶν ἐξεδίωξε τὴν μοναστικὴν συνοδίαν καὶ κατέλαβε τὴν Ἱερὰν Μονὴν «Ἄξιον Ἐστίν» Βαρυμπόμπης. Τοιοῦτοτρόπως ἡ ἱστορικὴ αὕτη Ἱερὰ Μονὴ τῆς Ἐκκλησίας μας, τὸ καθολικόν τῆς ὁποίας ἐνεκαίνιασεν ὁ Μακαριστὸς Πρωθιεράρχης μας πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος, περιῆλθε πλέον εἰς χεῖρας σχισματικῶν, οἱ ὅποιοι ἐξεμεταλλεύθησαν τὴν μεροληπτικὴν ὑπὲρ αὐτῶν νομοθεσίαν, ἥτοι τὸ δίκαιον τοῦ ἰσχυροτέρου!

✓ Ὅταν ἡ Ἐκκλησία μας ζητεῖ τὴν ἀναγνώρησιν τῶν δικαιωμάτων της ὑπὸ τῆς πολιτείας αὐτὸ ἐννοεῖ καὶ ὄχι αὐτὰ τὰ ὁποῖα φαντάζονται οἱ Μακαρίται* συντάκται τῶν κακοήχων «Σαλπισμάτων». Ὁ τοιοῦτος συντάκτης τοῦ ἄρθρου τῶν σελ. 315-321 τοῦ τεύχους 57 τοῦ «Σαλπισματος» φαντάζεται ὅτι ἡμεῖς ἐπιθυμοῦμε ἢ εἰσηγούμεθα εἰς τὴν πολιτείαν τὸν διωγμὸν τῶν Μακαριτῶν. Ἐσπευσε δέ νά θέσῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του τὸν στέφανον τοῦ Μάρτυρος καὶ τοῦ ὁμολογητοῦ! Καὶ τοῦτο διότι ἀπηντήσαμεν εἰς ἔγγραφον ληξιάρχου τινός διὰ τὴν ἀποστολὴν καταλόγου τῶν κανονικῶν κληρικῶν τῆς Ἐκκλησίας μας. Καὶ λοιπὸν; Τί ἔπρεπε νά κάνωμεν; Νά μὴ στείλωμεν τὸν κατάλογον; Ἡ μήπως ἔπρεπε νά συμπεριλάβωμεν καὶ τοὺς καθηρημένους ἢ ὑπὸ καθηρημένων «χειροτονηθέντας» Μακαρίτας; Φυσικά, δέν ἔχομεν ἀντίρρῃσιν, ἐφ' ὅσον ἀπεχώρησαν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ καθηρέθησαν, νά συστήσουν τὴν ἰδικὴν των θρησκείαν ἢ θρησκευτικὴν ὁμάδα μετὰ τοὺς ἰδίους των λειτουργοὺς. Ἀσφαλῶς δύνανται νά ζητήσουν τὴν καταχώρησιν τῶν συνοικεσίων των καὶ τῶν ὀνοματοδοσιῶν τῶν τέκνων των εἰς τὰ ληξιαρχεῖα. Ποῖος τοὺς ἐμποδίζει; Εἶναι δικαίωμά των. Αὐτὸ πού δέν δικαιοῦνται εἶναι τὸ νά ἰσχυρίζονται ὅτι εἶναι ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ νά χρησιμοποιοῦν τοὺς τίτλους, τὰ ἐμβλήματα ἀκόμη καὶ τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν

τῆς ἑδρας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας μας παρουσιαζόμενοι ἀντὶ ἡμῶν. Τοῦτο εἶναι καὶ ἀνήθικον καὶ παράνομον.

✓ Ὁ αὐτὸς εὐφάνταστος Μακαρίτης συντάκτης, εἰς ἄλλον σημείον τοῦ ἄρθρου του καταγράφει περιστατικόν εἰς τὸ ὁποῖον ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῶν Νεοημερολογιτῶν ἀπεκάλυψεν εἰς μαθητὴν τοῦ Λυκείου, (μέλος -ὑποτίθεται- τῆς ἐκκλησίας τῶν Μακαριτῶν) τὰ καταχθόνια σχέδιά του, περὶ ἀναγνώρισεως ὑπὸ τῶν νεοημερολογιτῶν «μιᾶς παρατάξεως» τῶν παλααιοημερολογιτῶν καὶ κατόπιν «ἐξουδετερώσεως τῶν ὑπολοίπων ὡς παρανόμων»!

Καὶ μετὰ ἐξυπνήσατε, ἀγαπητέ μου Μακαρίτα!

Ποῖον θεωρεῖτε ἀφελέστερον, τὸν κ. Χριστόδουλον (τὸν ὁποῖον παρουσιάζετε νά ἐξομολογεῖται εἰς τὰ μικρὰ παιδιά) ἢ τοὺς ὁπαδούς σας; Τοιοῦτους μωροπίστους ὁπαδούς ἔχετε; Ἴσως, διότι ἐάν εἶχον περισσότερον νοῦν δέν θά σᾶς ἠκολούθουν.

Πάντως ὡς γνωστόν ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. δέν ἐνδιαφέρεται διὰ τὴν οἰανδήποτε ἀναγνώρισιν της ἀπὸ Νεοημερολογίτας, Μακαρίτας, Μονοφυσίτας ἢ Λατίνους. Ἐπιθυμοῦμε μόνον τὴν ἀναγνώρισιν τῶν στοιχειωδῶν μας δικαιωμάτων ὑπὸ τῆς πολιτείας, ὅπως προανεφέρθη.

✓ Τόσον μᾶς «ἀναγνώριζουν» οἱ νεοημερολογίται, ὥστε ἀμέσως μετὰ τὴν οἰκοδομὴν τοῦ νέου περικαλλεστάτου Ναοῦ τῶν Γ.Ο.Χ. εἰς Λουτρά Μυτιλήνης ἐθρομβήθησαν σφόδρα. Ὁ Νεοημερολογίτης Ἀρχιμανδρίτης κ. Ἀ. Γιουσμᾶς, ἀνέλαβε διὰ δημοσιευμάτων του νά ...προστατεύσῃ τοὺς πιστοὺς τῆς Μυτιλήνης ἀπὸ τοὺς κινδύνους, τοὺς ὁποῖους διατρέχει ἡ ψυχὴ των ἀπὸ τὴν Γνησίαν Ὁρθοδοξίαν. Βλέπετε, εἶναι ὀλίγον δύσπεπτος εἰς αὐτόν ἡ γνησιότης τῆς πίστεως...

Εἰς ἄρθρον του εἰς τὸ ἔντυπον «Ποιμὴν» (Σεπτέμβρ.-Ὀκτ. 2005) ὁ π. Γιουσμᾶς ἀποκαλεῖ ἡμᾶς «πλανεμένα, πεισματάρικα ἐξαδέλφια» τῶν νεοημερολογιτῶν. Βεβαίως δέν διευκρινίζει τὸν βαθμὸν συγγενείας, ὥστε νά γνωρίζομεν ἐάν εἴμεθα πρῶτα, δεύτερα ἢ τρίτα ξαδέλφια! Πάντως, ἅς γνωρίζῃ τοῦτο, ὅτι ἐφόσον οἱ νεοη-

* Ἦτοι οἱ ὁπαδοὶ Μακαρίου τινός, πρώην κληρικοῦ τῆς Ἐκκλησίας μας ἰσχυριζομένου νῦν ὅτι εἶναι Ἀρχιεπίσκοπος!

μερολογίται αισθάνονται ὅτι εἶναι ἀδέλφια μέ τούς παντούς αἰρετικούς τῆς Δύσεως καί τῆς Ἀνατολῆς (εἶναι, ὡς λέγουν, «ἀδελφαί Ἐκκλησίαι») καλόν εἶναι οὔτε ἐξαδέλφια τους νά μᾶς θεωροῦν, διότι δέν θέλομεν οὐδεμίαν πνευματικήν συγγένειαν μέ τούς ἐχθρούς τῆς ἀληθείας.

✓ Μετά χαρᾶς ἐπληροφορήθημεν τήν ἐπαναδραστηριοποίησιν τῆς «Πανελληνίου Θρησκευτικῆς Κοινότητος Γ.Ο.Χ.» Μετά τήν ἐκλογήν τοῦ Νέου Δ.Σ. τήν θέσιν τοῦ Προέδρου κατέλαβεν ὁ κ. Κων. Καραμῆτσος, τοῦ Γραμματέως ὁ κ. Ζήσης Τσιότρας καί τοῦ Ταμείου ὁ κ. Κων. Γούλας. Ἡ «Πανελλήνιος Θρησκευτική Κοινότης τῶν Γ.Ο.Χ.» συμπληρώνει ἤδη 80 ἔτη παρουσίας. Εἶναι ἡ ἀρχαιότερα κοινότης τῶν Γ.Ο.Χ. καί προσέφερεν ἀνεκτιμήτους ὑπηρεσίας εἰς τόν Ἱερὸν Ἀγῶνα. Εἰς τόν ἱστορικόν Ναόν Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου (Ἐπιδαύρου 14 Κολωνός) τῆς Κοινότητος, ἐγένετο ἡ ὁμολογία τῶν τριῶν Ἀρχιερέων Δημητριάδος Γερμανοῦ, πρ. Φλωρίνης Χρυσοστόμου καί Ζακύνθου Χρυσοστόμου τήν 13ην Μαΐου 1935, οἱ ὅποιοι ἀνέλαβον τήν ἡγεσίαν τῶν Γ.Ο.Χ.

Εὐχόμεθα ὁ ἐν Τριάδι Θεός νά ἐνδυναμώνη τά μέλη τῆς Κοινότητος καί ἰδιαίτερως τό νέον

Δ.Σ. διά τήν εὐδόωσιν τοῦ ἔργου των ἐντός τῶν πλαισίων τῆς Πατερικῆς Παραδόσεως.

✓ Μέ γνώμονα τήν καλύτερη διαποίμανσιν τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος καί ἰδίως ὅπου ὑπάρχουν Ἑλληνοπόντιοι ἀδελφοί μας, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος προέβη εἰς τήν μετάθεσιν, ἀντικατάστασιν ἢ καί διορισμόν ἐνίων ἐφημερίων τῆς Μητροπολιτικῆς αὐτοῦ περιφερείας. Ἀπό τόν Σεπτέμβριον π.ἔ. ὁ Πανοσιώτατος Ἱερομ. π. Παντελεήμων Καλιαχίδης ἔχει ἀναλάβει καθήκοντα τακτικοῦ Ἐφημερίου εἰς τήν νεοπαγῇ ἐνορία Ἀγ. Κωνσταντίνου περιοχῆς Ἀνω Φούσης Ἀσπροπύργου. Ἀπό τόν Νοέμβριον εἰς τόν Ἱ.Ν. Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου περιοχῆς Μαρκοπούλου ὑπηρετεῖ ὁ αἰδεσιμ. Ἱερεὺς π. Δημήτριος Ράϊκος. Ὁ αἰδ. π. Ἰωάννης Ψωμιάδης ὑπηρετεῖ κανονικῶς ἀπό τά μέσα Δεκεμβρίου 2005 εἰς τήν νεοσύστατον ἐνορίαν Ἀγ. Ἐλευθερίου Ἀσπροπύργου. Ὁ αἰδ. Ἱερεὺς π. Μιχαήλ Κωνσταντινίδης ἐτοποθετήθη Ἐφημέριος εἰς τόν Καθεδρικόν Ἱ. Ναόν Ἀγ. Νικολάου Ἀχαρνῶν, ἐνῶ εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἀγ. Πάντων Θηβῶν ἐδιορίσθη Ἐφημέριος ὁ Αἰδ. ἱερεὺς π. Εὐάγγελος Βελέντζας.

Ἀρχιμ. Θεόκλητος Σαμιώτης (†)

Πλήρης ἡμερῶν τήν Παρασκευή 18 Φεβρουαρίου ἐ.ἔ. ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ἵνα ἀναπαυθῇ ἐκ τῶν κόπων αὐτοῦ, ὁ πολυσέβαστος Ἀρχιμ. Θεόκλητος Σαμιώτης κτήτωρ τῆς Ἱ. Μονῆς Γεννήσεως Χριστοῦ Ἀργους.

Ὁ μακαριστός π. Θεόκλητος —κατά κόσμον Ἑμμανουήλ— υἱός τῶν πολυτέκνων Νικολάου & Εἰρήνης Σαμιώτη ἐγεννήθη τήν 8ην Αὐγούστου 1908 εἰς Κοιλᾶδα Ἀργολίδος. Ἀνετράφη ἐν παιδείᾳ & νουθεσίᾳ Κυρίου καί παιδιόθεν ἠγάπησε τρία τινά α) τήν Ἐκκλησία, β) τήν ἐργασία καί γ) τήν ἰδιαίτερα του πατρίδα. Μετά τήν ἐγκύκλιο μόρφωσή του συνέβαλε ἔφηβος ὦν μετά τῆς μητρός του εἰς τήν συντήρησιν τῆς πολυμελοῦς οἰκογέ-

νείας του. Φιλομόναχος ἐκ φύσεως συνεδέθη παιδιόθεν μέ ἀρίστους κληρικούς καί διακριτικούς πνευματικούς, οἵτινες ἐνέπνευσαν εἰς αὐτόν τόν ζῆλον διά τήν ἄσκησιν τήν ἐγκράτεια καί τήν κατά Χριστόν τελείωσιν. Εἰς τόν ζῆλον του διά τά κρείττονα συνέβαλε καί ἡ ἀλληλογραφία του μετά τινῶν ἁγιορειτῶν πατέρων ἐκ τῶν ὁποίων μεγίστην πνευματικὴν ὠφέλειαν ἀλλά καί παρηγορίαν, ἔνεκα τῆς ἐκ πατρός ὀρφάνειας του, ἀπεκόμισε. Τήν Μ. Τεσσαρακοστή τοῦ ἔτους 1931 ἐπεσκέφθη διά πρώτη φορά τό Ἅγιον Ὄρος

παραμεῖνας εἰς αὐτό ἐπὶ δίμηνον. Ἡ θέα τῶν ἀσκητῶν, ἡ συναναστροφή μετά τῶν κοινοβιακῶν μοναχῶν καί αἱ συμβολαὶ τῶν ἐπ' ἀρετῇ

διακεκριμένων πνευματικῶν συνέβαλαν εἰς τὴν ὀριστικὴν καὶ ἀμετάκλητον ἀπόφασίν του, ὅπως ἄρῃ τὸν ζυγὸ τοῦ Κυρίου καὶ ἀνέλθει τὴν ἀνάγνυσιν τοῦ μονήρους βίου. Ἐγκαταλείψας τὰ ἐγκόσμια τὴν 23ῃ Ἰανουαρίου 1933 εἰσῆλθε εἰς τὴν μικρὰν καὶ εὐλογημένην ἀδελφότητα τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγίων Ἀναργύρων Ἑρμιόνης καὶ ἐκάρη μοναχὸς ὑπὸ τοῦ Ἡγουμένου τῆς Μονῆς ἐνῶ τὴν 30ὴν Ἰουνίου 1934 ἐχειροτονήθη διάκονος ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Ὑδρας Προκοπίου.

Τὸ ἔτος 1936 μετετέθη εἰς Ὑδραν καὶ ἐγκατεστάθη ἀρχικῶς εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν Προφῆτου Ἡλιοῦ καὶ μέτ' ὀλίγον εἰς τὴν ἐρημικὴν Ἱ. Μονὴν Ζούρβας. Ἀναχωρήσας ἀπὸ τὴν Ὑδρα ἐμόνασε εἰς τὴν Νέαν Σκῆτην τοῦ Ἀγιωνύμου Ὁρους πλησίον γνωστῶν του μοναχῶν μετὰ τῶν ὁποίων συνεδέετο πνευματικῶς. Εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους 1941 ἐχειροτονήθη πρεσβύτερος ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Ἀργολίδος Ἰωάννου καὶ διορίσθαι ἐφημέριος εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν (Μπόρσια) ἐνῶ ταυτόχρονα ἐγκατεστάθη μετὰ τῆς μητρὸς του καὶ τῶν δύο κατὰ σάρκα ἀδελφῶν του, οἱ ὁποῖοι ἤδη εἶχαν ἐνταχθεῖ εἰς τὸ μοναχικὸ στράτευμα εἰς τὴν ἔρημον Μονὴν Τιμίου Προδρόμου (Μπόρσια) τὴν ἀνακαίνισιν τῆς ὁποίας εἶχε ἀναλάβει ἀπὸ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1940.

Εἰς τὰ τέλη τοῦ 1945 ὁ π. Θεόκλητος μετετέθη εἰς τὴν κατεστραμμένην Ἱ. Μονὴν Ἀγίων Ταξιαρχῶν Ἐπιδαύρου καὶ ἡ μικρὴ μοναστικὴ συνοδεία του ἀνέλαβε τὴν ἀνασύστασιν τῆς παρηκμασμένης Μονῆς καὶ τὴν διάσωση τῆς κτηματικῆς της περιουσίας ἀπὸ τὰς ἀρπακτικὰς διαθέσεις τῶν περιοίκων.

Αἱ πολλαπλὰ ὅμως φροντίδαι καὶ μέριμναι διὰ τὴν Μονὴν καὶ τὰς Μοναχάς, ἀλλὰ καὶ αἱ προστριβαὶ τῆς Μονῆς μετὰ τῶν περιοίκων, οἵτινες τὴν εἶχαν ἀπογυμνώσει ἀπὸ τὴν κτηματικὴν της περιουσίαν, σὺν ἄλλῃ ἐμπόδιον ποῦ ἀντιμετώπιζε ὁ Γέροντας ἔκαμψαν τὴν ἀρίστην ὑγείαν του καὶ ἠναγκάσθη νὰ ἀποσυρθεῖ ἀπὸ τὴν παλαίφατην Ἱ. Μονὴν καὶ νὰ περιορισθῇ διὰ μίαν τριετίαν εἰς τὰ ἐφημεριακὰ του καθήκοντα εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Γεννήσεως Θεοτόκου Ναυπλίου.

Μὴ δυνάμενος ὅμως νὰ περιορισθῇ ἐντὸς τοῦ κόσμου καὶ θέλοντας νὰ ἀπολαύσει τὴν πολυπό-

θητον μοναχικὴν ἡσυχίαν παρητήθη τῆς ἐνορίας καὶ τὸ ἔτος 1952 μετὰ τῶν μοναζουσῶν ἀδελφῶν του ἱδρυσε ἑναντι τῆς ἀκροπόλεως τοῦ Ἀργους τὴν Ἱ. Μονὴν Γεννήσεως Χριστοῦ. Ὡς ἦτο φυσικὸ ἡ ἀνέγερσις τῆς Μονῆς ὑπῆρξε δυσχερής. Ἐμπόδια φυσικὰ ὡς ἡ ἐκχέρσωσις τοῦ χώρου οἰκοδομῆς, ἡ ἔλλειψις ὕδατος ἡ διάνοιξις ὁδοῦ διὰ τὴν μεταφορὰν τῶν ἀναγκαίων ὑλικῶν κ.ἄ. ἀλλὰ καὶ ἡ ἄτοπος πολεμικὴ κατὰ τῆς Μονῆς ἀπὸ διαφόρους ἐπιβούλους ὑψηλοῦς παράγοντες ἠνάγκασαν τὸν Γέροντα νὰ καταφύγει εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Δικαιοσύνην.

Τελικῶς σὺν Θεῷ τὸ θεάρεστο ἔργο τοῦ φιλοπόνου π. Θεοκλήτου δικαιώθηκε καὶ ὁ μεταστάς μετὰ ἀπὸ δέκα ἐννέα μῆνες ἔξορία ἐπέστρεψε εἰς τὴν ἀγαπημένην του Μονὴν καὶ ἐπιδόθηκε μετὰ περισσοῦ ζήλου εἰς τὴν ἀποπεράτωσίν της.

Τὸ 1981 ὑπήχθη μετὰ τῆς μοναστικῆς συνοδείας του εἰς τὴν μαρτυρικὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ τὴν Κυριακὴ Β' Ματθαίου (7 Ἰουνίου) 1982 καθιερώθη μέ λαμπρότητα τὸ καθολικὸ τῆς Ἱ. Μονῆς ὑπὸ τοῦ Μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου κυροῦ Αὐξεντίου, ἐνῶ ἕτερος περικαλλὴς Ναὸς τῆς Μονῆς ἐκαθιερώθη τὴν Κυριακὴ Β' Ματθαίου (7 Ἰουνίου) 1993 ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομου.

Ἡ ἐξόδιος ἀκολουθία τοῦ μεταστάντος ἐψάλη τὸ Σάββατον 19 Φεβρουαρίου προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Χρυσόστομου καὶ παρισταμένου τοῦ οἰκείου ἱεράρχου Σεβ. Μητροπολίτου Ἀχαΐας κ. Καλλινίκου, δεκάδων ἱερέων, ἀντιπροσωπειῶν Ἱ. Μονῶν, συγγενῶν καὶ πολλῶν πνευματικῶν τέκνων τοῦ μεταστάντος, οὗ ἡ μνήμη εἴη αἰωνία.

ΕΟΡΤΙΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

Μία ωραία Χριστουγεννιάτικη έορτή των κατηχητικών σχολείων των 'Ι. Ναών Ευαγγελισμού της Θεοτόκου Καβάλας και 'Αγ. 'Αναστασίας Κομοτηνής έλαβε χώρα την Κυριακή 26 Δεκεμβρίου 2005 στην αίθουσα των διαλέξεων του 'Ι. Ναού Ευαγγελισμού της Θεοτόκου Καβάλας. Τήν έορτή έλάμπρυνε μέ την παρουσία του ό Θεοφιλέστατος 'Επίσκοπος Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγόριος, ό τοπικός κλήρος και διάφοροι παράγοντες τής τοπικής 'Εκκλησίας. 'Ο Θεοφιλέστατος στό τέλος τής έκδηλώσεως διένειμε δώρα στά παιδιά των κατηχητικών σχολείων και άπηύθυνε πατρικές νουθεσίες πρός αυτά και τούς γονείς τους και τούς λοιπούς παρευρισκομένους.

Μέσα σέ μία έορταστική άτμόσφαιρα τό απόγευμα τής Πρωτοχρονιάς ό Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιώς και Σαλαμίνος κ. Γερόντιος εύλόγησε τήν πίτα τής 'Ι. Μητροπόλεως. Κατά τήν έκδήλωση αυτή πού τά τελευταία χρόνια έχει γίνει παράδοση γιά τήν Πειραιϊκή 'Εκκλησία και κατ' έτος γίνεται εις τό όμορφο 'Επισκοπείο της, ό Σεβασμιώτατος άπηύθυνε στους παρισταμένους έόρτιο χαιρετισμό.

Στήν έκδήλωση, ως προσκεκλημένοι του Σεβασμιωτάτου, παρέστησαν ό Σεβ. Μητροπολίτης Χίου, Ψαρών και Οίνουσών κ. Στέφανος, ό ύφυπουργός Μεταφορών κ. Νεράντζης, ό 'Υφυπουργός 'Εθνικής 'Αμύνης κ. Μιχαολιάκος, ό 'Αντιπρόεδρος τής Βουλής κ. Τραγάκης, οί Δήμαρχοι Πειραιώς κ. 'Αγραπίδης και Πέραματος κ. Λαγουδάκος, οί Βουλευτές κ. Νιώτης, Διαμαντίδης, Μελάς, Κουράκος, οί 'Αντιδήμαρχοι κ. Κάρλες και Σπυράκης, οί Δημοτικοί Σύμβουλοι κ. Σιγαλάκος και Κοβάτσος, ό Πρόεδρος τής ΔΕΠΑΠ κ. 'Αγγελόπουλος, ό εκπρόσωπος του 'Αρχηγού Λιμενικού Σώματος πλοίαρχος κ. Λινός, εκπρόσωποι του κεντρικού Λιμενάρχου, του Διοικητού 'Αστυνομικής Διεύθυνσης και Τροχαίας Πειραιώς.

Αυτονόητο δέ είναι ότι τήν έκδήλωση αυτή τίμησε μέ την δυναμική του παρουσία ό ιερός κλήρος, τά 'Εκκλησιαστικά Συμβούλια, 'Ιεροψάλτες, Κατηχητές, στελέχη των 'Ενοριακών Δράσεων αλλά και τό χριστεπώνυμο πλήρωμα τής 'Ι. Μητροπόλεως.

Τό απόγευμα τής Δευτέρας, 3ης 'Ιανουαρίου έ.ε. ό Σεβ. Μητροπολίτης 'Αττικής και Βοιω-

τίας κ. Χρυσόστομος έπεσκέφθη τίς ένορίες 'Ασπροπύργου καί εύλόγησε τήν παραδοσιακή Βασιλόπιτα εις τούς 'Ι. Ναούς 'Αγ. Τριάδος Γκορυτσᾶς, 'Αγ. Κων/νου 'Ανω Φούσας καί 'Αγ. 'Ελευθερίου, από όπου καί ή φωτογραφία.

Δυναμικά έδωσαν τό παρόν οί τοπικοί παράγοντες καί ό εύσεβής λαός πρός τούς όποίους ό Σεβασμιώτατος απηύθυνε έόρτιες εύχές.

ΟΝΟΜΑΣΤΗΡΙΑ ΙΕΡΑΡΧΩΝ

Τήν Πέμπτη 13/26 'Ιανουαρίου ήμέρα τιμής καί μνήμης του 'Οσίου Μαξίμου του Καυσοκαλυβίτου έώρτασε τά όνομαστήρια του ό Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης καί Δημητριάδος κ. Μάξιμος. Είς τήν έόρτιον λειτουργίαν, ή όποία έτελέσθη εις τόν περικαλλή Μητροπολιτικόν 'Ι. Ναόν Κοιμήσεως Θεοτόκου Βόλου, έλαβε μέρος καί ό Θεοφ. 'Επίσκοπος Μαραθώνος κ. Φώτιος καί ό ιερός κλήρος ένώ συγκινητική ήταν ή δυναμική παρουσία του χριστεπωνύμου πληρώματος πού παρά τήν σφοδρή χιονόπτωση κατέκλυσαν τόν Ναό προκειμένου νά τιμήσουν τόν 'Επίσκοπό τους.

'Επίσης τήν Δευτέρα 17/30 'Ιανουαρίου έ.έ. έόρτασε τά όνόμαστήρια του ό Θεοφ. 'Επίσκοπος Βρεσθένης κ. Θεοδόσιος όστις προέστη τής εύχαριστιακής συνάξεως εις τόν 'Ι. Ναόν 'Υπαπαντής Κυρίου Καλλιπόλεως Πειραιώς.

Γιά τρίτη συνεχή χρονιά τήν 25ην 'Ιανουαρίου 2006 ήμέρα μνήμης του 'Αγ. Γρηγορίου του Θεολόγου, ό Θεοφ. 'Επίσκοπος Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγόριος έορτάζοντας τά όνομαστήριά του προέστη τής θείας Λειτουργίας εις τόν 'Ι. Ναόν Εύαγγελισμού τής Θεοτόκου Καβάλας.

Στό πλαίσιο τής έορτής αύτής ό Θεοφιλέστατος συνοδευόμενος από τόν ιερό κλήρο καί μέλη των 'Εκκλησιαστικών Συμβουλίων μετέβη εις τόν προσκυνηματικό 'Ι. Ναό 'Αγ. Γρηγορίου Ν. Καρβάλης καί προσκύνησαν τό ιερό λείψανο του όμωνύμου 'Αγίου καί μεγάλου θεολόγου τής 'Εκκλησίας μας.

Τέλος τά σεπτά όνομαστήριά του έώρτασε τήν Κυριακή 6/19 Φεβρουαρίου 2006 ό Θεοφιλέστατος 'Επίσκοπος Μαραθώνος κ. Φώτιος όστις προέστη τής Θ. Λειτουργίας εις τόν παμμεγέθη καθεδρικό 'Ι. Ναόν 'Αγ. 'Αθανασίου Ν. Φιλαδελφείας.

'Η φωνή τής 'Ορθοδοξίας, έκφράζοντας τά ειλικρινή καί εγκάρδια αισθήματα του 'Ιεροϋ Κλήρου καί του εύσεβοϋς λαού τής πολυπαθοϋς 'Εκκλησίας μας, εύχεται εις ένα έκαστον των ως άνω 'Ιεραρχών ΠΟΛΛΑ ΤΑ ΕΤΗ.

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ

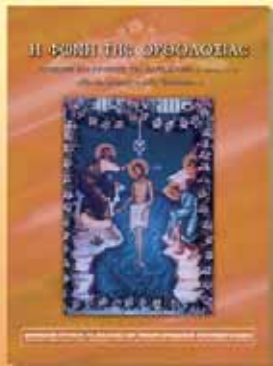
'Ός συνοδικός έξαρχος τής 'Εκκλησίας μας διά τήν Αύστραλίαν ό Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιώς καί Σαλαμίνας κ. Γερόντιος έπραγματοποίησε ποιμαντορική έπίσκεψη στήν μακρινή ήπειρο. 'Η έπίσκεψις αύτή διήρκεσε από τίς 11/24 'Ιανουαρίου έως καί τήν 30/1-12/2/2006 καί όμολογουμένως έστάθη υπό πλήρους έπιτυχίας.

Κατά τήν διάρκεια τής έπισκέψεως αύτής ό Σεβ. Μητροπολίτης: α) έχειροθέτησε Πρωτοπρεσβύτερον τόν π. Παναγιώτην Νικολάκον, τόν όποιον ή 'Ι. Σύνοδος, δι' άποφάσεώς της διόρισε ως 'Αρχιερατικόν 'Επίτροπον Αύστραλίας, β) έδέχθη κατόπιν Συνοδικής άποφάσεως, διά κανονικής χειροθεσίας τόν έκ των «'Ενισταμένων» προερχόμενον Πρωθιερέα π. Νεκτάριον Μανόλαρον, γ) προέστη τής πανηγύρεως

του Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου Μελ-
βούρνης, δ) μετέβη εἰς Σίδνεϋ καὶ ἦλθε σέ ἐπα-
φή μέ ὁμογενεῖς προκειμένου νά ἰδρυθῇ προ-
νοία τοῦ π. Νεκταρίου Μανόλαρου νέα ἐνορία

καί ε) συνεργάσθηκε μέ ἀρμοδίους φορεῖς ἐπι-
λύοντας θέματα ποῦ ἀφοροῦν τήν ὁμαλή ποι-
μαντική μαρτυρία τῆς Ἐκκλησίας μας εἰς τήν
μακρυνή ἥπειρο.

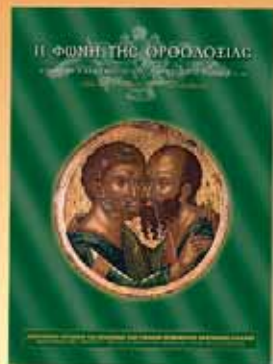
Η «ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

Τό ἱστορικόν καί ἔγκυρον
περιοδικόν τῆς Ἐκκλη-
σίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

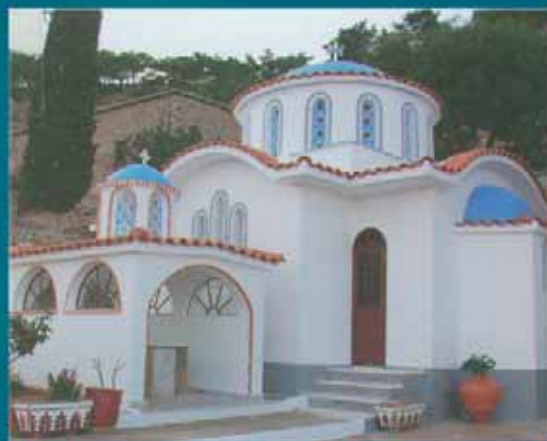
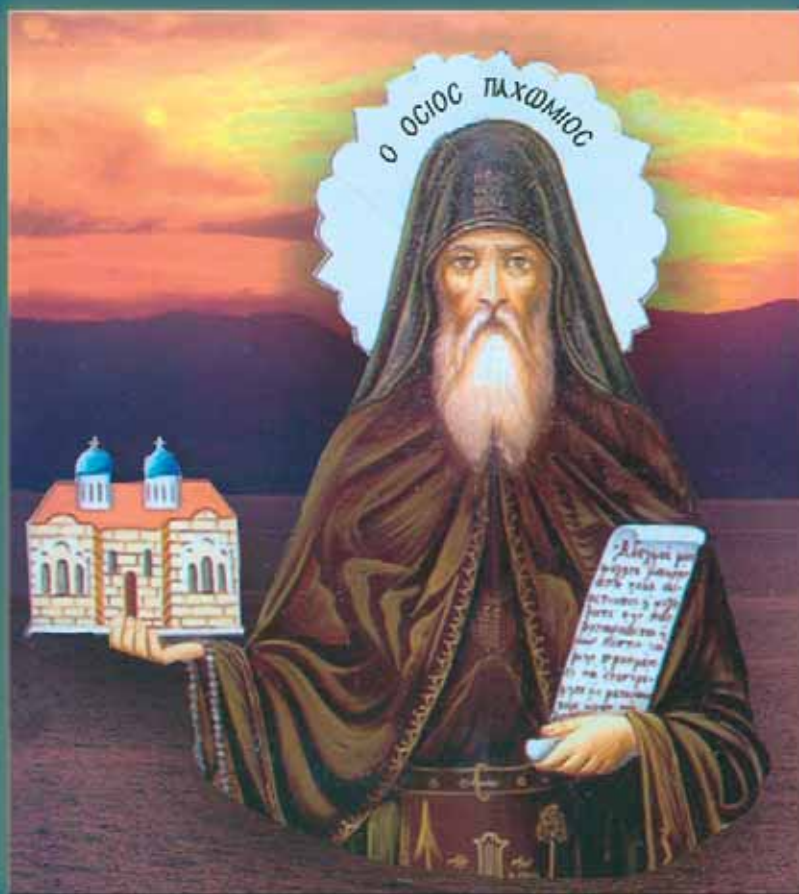

Η «ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

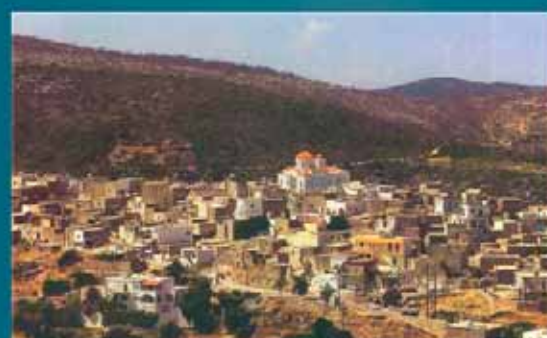
Μέ ἄρθρα ἀγνωστικά,
ἠθικοπλαστικά, μέ μελέ-
τες πού μορφώνουν τήν
ψυχή καί τό πνεῦμα, μέ
σχόλια ἐπίκαιρα καί νέα
ἀπό τῆς Μητροπόλεως
τῶν Γ.Ο.Χ.

ΕΚΑΤΟ ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΙΜΗΣΗ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΠΑΧΩΜΙΟΥ 1905-2005

Ο τάφος του Όσιου Παχωμίου.

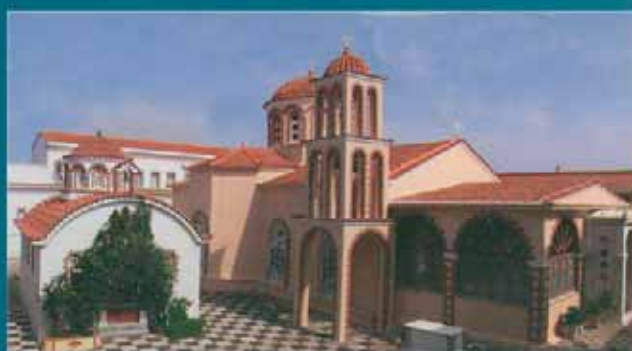

Πανοραμική άποψις της γενέτειράς του.

Δύο πανσεβάσματα μοναστικά κέντρα,
έργα ζωής και προσφοράς του Όσιου Παχωμίου

Ίερά Σκήτη Αγ. Πατέρων Χίου.

Ίερός Παρθενών Αγ. Κων/νου Χίου.

ΕΝΤΥΠΟΝ ΚΛΕΙΣΤΟΝ ΑΡ. ΑΔΕΙΑΣ 123/2001
ΚΩΔΙΚΟΣ ΕΛΤΑ: 1734